

Nếu Em Lỡ Yêu Anh

Contents

Nếu Em Lỡ Yêu Anh	1
1. Chương 1 : Thiên Thần	1
2. Chương 2 : Con Sâu Xui Xẻo	6
3. Chương 3 : Thật May Là Anh Tới Kịp	12
4. Chương 4 : Nô Lệ Đáng Thương	20
5. Chương 5 : Mơ Hồ	25
6. Chương 6 : Mặt Lạnh	30

Nếu Em Lỡ Yêu Anh

Giới thiệu

Hà Tử Yên sống trong cô nhi viện từ năm 10 tuổi, tính tình trầm mặc, sống khép kín. Rồi một ngày,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-lo-yeu-anh>

1. Chương 1 : Thiên Thần

Nếu em lỡ yêu anh - Chương 01

Khi em nhìn sâu vào đôi mắt anh

Trái tim em như muốn ngừng nhịp đập

Hơi thở em như muốn ngừng đọng

Để được ở bên anh lưu luyến mãi không rời...

[Em không thể tin sẽ có ngày, một thiên thần đặt bước vào cuộc đời em

Mỉm cười. Thiên thần, trông anh thật hạnh phúc.

Có thể cho em mượn hạnh phúc của anh được không?]

* * *

Tôi nhìn mình một lần nữa trong gương và chải lại mái tóc. Hôm nay tôi quyết định mặc một chiếc áo sơ mi không tay màu hồng và khoác bên ngoài một chiếc áo len mỏng màu xám, kiểu áo thân dài và có đai buộc mà tôi ưa thích. Với thời tiết như thế này thì hình như một chiếc áo len mỏng không giúp được gì nhưng tôi vẫn chọn nó. Đơn giản vì tôi thích cái cảm giác se se lạnh mỗi khi gió lùa vào da.

Nhắc đôi giày bệt màu nâu ra khỏi giá, tôi khoác túi và nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, rón rén từng bước xuống dưới nhà. Cô giúp việc đã đi chợ từ lúc tôi mới ngủ dậy. Vì có công việc đột xuất nên cha mẹ nuôi của tôi đã vội đi Mỹ ngay sau khi chúng tôi chuyển đến đây, tôi thậm chí chẳng được bên họ mấy ngày. Hiểu Phong, anh trai mới của tôi, hôm qua về rất muộn nên giờ vẫn đang ôm chăn ngủ nướng. Và vì thế nên trong một ngày “trọng đại” với tôi như thế này, tôi không gặp ai cả. Thậm chí là những người đã cho tôi danh phận mới, gia đình mới và một cuộc sống mới.

Bước ra khỏi cánh cổng to đồ sộ như bức tường thành, tôi cố gắng hít một hơi thật dài, để cho lồng ngực mình tan vào trong bầu không khí mát lạnh của buổi sáng. Tôi nhanh chóng cảm thấy luồng khí lạnh lẽo ấy ôm lấy từng mạch máu trên cơ thể mình và tâm trạng tôi có vẻ khá hơn một chút.

Sáu năm sống trong cô nhi viện cùng những đứa trẻ lớn hơn, luôn không thể hòa hợp với mọi người, chỉ biết cắm đầu vào học như một con mọt đã tạo cho tôi cái tính cách mà Viện trưởng vẫn hay gọi là “kỳ quái.” Tôi không biết bà ấy nói thật hay đùa nhưng tôi cũng chẳng để tâm lắm. Dù bà ấy có nói sao thì đó cũng là người đã cứu mang tôi suốt sáu năm qua, sáu năm mà tôi cảm thấy cuộc đời mình như vô vọng.

Cho đến một ngày, mọi chuyện bỗng nhiên ập đến, đột ngột và khiến tôi choáng váng. Thậm chí tôi còn cảm thấy lo sợ trước những thứ mới mẻ mà cuộc sống đang bày ra trước mắt tôi. Tôi phải cảm thấy thế nào nhỉ? Khi mà bỗng dưng tôi có cha nuôi là một vị giáo sư nổi tiếng và đáng kính? Một người luôn bận rộn với các cuộc hội thảo lớn nhỏ về khoa học nguyên tử và những dự án nghiên cứu về các nguồn năng lượng mới. Ông ấy là một người tài năng và thành đạt. Và mẹ nuôi tôi, một người phụ nữ khả ái và hiền hòa. Chính bà là người đã quyết định chọn tôi giữa hàng chục đứa trẻ khác nổi bật hơn cả về ngoại hình lẫn năng lực. Bà cho tôi thấy lại hình ảnh người mẹ hiền mà cả một thời gian dài qua tôi chỉ thấy trong giấc mơ. Một người phụ nữ mà bất kỳ ai cũng thấy tự hào khi được làm con của bà. Tôi thật lòng yêu kính bà, không giống như tình cảm tôi dành cho mẹ của mình, nhưng nó cũng là tình mẫu tử và tôi thật sự từ hào khi có thể gọi bà là mẹ, dù tôi chỉ là con nuôi.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, tôi đã đến trường từ khi nào. Đây là một trường tư nổi tiếng. Nếu không phải là con-gái-mới của Giáo sư Hải kỳ, tôi đừng mơ được vào đây học. Nếu coi nhà của cha là tòa lâu đài thì đây đích thực là trường học hoàng gia. Tôi có khi nào thành cái-gọi-là-quý-tộc??? Không đời nào!!! Tôi sẽ chẳng bao giờ làm một Jewel cố gắng để trở thành một quý cô thực thụ cho phù hợp với cuộc sống mới của mình. Bởi vì xét trên một khía cạnh nào đó thì tôi không thích thể giới mà tôi mới bước chân vào này. Tôi yêu quý gia đình mới của mình nhưng tôi vẫn thích cuộc sống giản dị lúc trước. Ở đó mọi thứ đã trở nên quá quen thuộc với tôi, kể cả trường học.

Tôi tìm theo sơ đồ cha đưa cho và tìm được lớp học của mình: 11A6. Tôi có thể đoán được ngay người đang đứng ở cửa lớp và đảo mắt ngó khắp nơi kia chính là thầy giáo của mình. Hẳn là đang tìm tôi rồi. Nhận ra tôi đang đến, thầy vội đi về phía tôi và nở một nụ cười chào. Tôi cũng lễ phép đáp lại thầy.

Tôi được xếp ngồi ở chỗ trống duy nhất còn lại phía cuối lớp. Tôi thích ngồi vị trí bên cạnh, gần cửa sổ kia, nhưng chỗ đó đã có người ngồi rồi. Tôi liếc nhìn người bạn ngồi bên cạnh khi thầy giáo chỉ tay về phía chỗ ngồi của tôi. Tôi nhận ra cậu bạn đó thật đẹp. Trông cậu ta có vẻ thờ ơ khi đôi mắt kia hướng ra ngoài cửa sổ với cái nhìn lơ đãng. Khuôn mặt cậu ta nhìn nghiêng trông mới đẹp làm sao.

Rồi bỗng nhiên cậu ta chuyển ánh nhìn về phía tôi. Cậu ta có một khuôn mặt thuần dài, nhưng góc cạnh và rắn rỏi. Sống mũi cao và thẳng khiến cho khuôn mặt càng trở nên thanh thoát. Và rồi, đôi mắt cậu ta rơi vào trong ánh nhìn của tôi. Đôi mắt ấy đặc biệt đẹp. Hàng mi đen dài như muốn giấu đi những suy nghĩ phía sau của chủ nhân làm cho đôi mắt cậu như được phủ một làn sương mờ. Tôi bỗng dưng thấy mình bị thôi miên khi cố gắng nhìn sâu vào đôi mắt ấy.

“Tỷ Yên!” Tiếng của thầy giáo ngay lập tức kéo tôi ra khỏi ma lực của đôi mắt hút hồn. “Em không muốn ngồi ở chỗ này sao?”

“Dạ...không ạ...” Tôi lắp bắp trả lời và chạy về chỗ như một con ngựa trong tiếng cười khúc khích của mấy bạn học cùng lớp.

Tôi ủ rũ ngồi xuống bên cạnh cậu bạn. Thật là ngớ mà!

...

Chuông reo, một thứ âm thanh chói tai báo hiệu chúng tôi đã thoát khỏi sự tra tấn của tiết Toán đầu tiên. Tại sao các thầy cô lại thích để cho học sinh của mình bắt đầu ngày mới một cách nặng nề như thế này nhỉ?

“Trường học mới thế nào bạn?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi. Là cô nữ sinh ngồi phía trước tôi.

“Cũng không tới nỗi nào,” tôi cười, “hơi lạ lẫm một chút”.

“Đừng lo! Rồi cậu sẽ quen ngay thôi.” Cô bạn cười tươi nhìn tôi mà nói. “Tớ là Thu Yên. Cậu là Tỷ Yên phải không?” Cô bạn lại toe toét.

Tôi không khỏi ngạc nhiên khi biết hai chúng tôi trùng tên. Không hiểu về mặt tôi có gì mà cô ấy cứ cười mãi thế.

“Đừng nhìn tớ nữa. Làm bạn nhé!”

“Uhm!” Giọng tôi hào hứng một cách lạ thường khi đáp lời cô bạn khiến tôi cũng thấy lạ.

“Này, Yên! Tớ phải là người đầu tiên làm quen với người bạn mới này chứ! Sao cậu lại tranh mất rồi hả?”

Tôi và Thu Yên còn đang nói dở câu chuyện thì một cậu bạn không biết ở đâu đột ngột xen vào. Tôi ngước mắt nhìn, đó là một cậu bạn mà chỉ cần nhìn khuôn mặt cậu ta thôi cũng đã thấy cậu là người vui vẻ rồi.

“Ở đâu ra một kẻ vô duyên thế này!?” Thu Yên cười lém lỉnh, nhìn cậu bạn mà buông lời chê chọc. Mặc kệ lời nói của Thu Yên, cậu bạn ngồi xuống vị trí bên cạnh cô ấy và nói:

“Làm quen nhé! Tớ là Duy!”

“Chào Duy!” Tôi mỉm cười đáp lại.

Vậy là tôi đã có bạn ở nơi này.

Chúng tôi nói chuyện phiếm suốt giờ ra chơi, tôi cảm thấy vui vì điều đó. Vì tôi thấy mình không cô đơn. Ít ra họ còn coi là tôi tồn tại, không như kẻ đáng ghét ngồi chung bàn với tôi. Từ đầu chí cuối cậu ta chỉ giữ bộ mặt lạnh lùng, chẳng coi tôi ra cái gì cả.

Thi thoảng, trong những phút giây lơ là ngẩn ngui trong giờ học, tôi không thể cưỡng lại ý muốn được nhìn thật kỹ gương mặt của hắn. Đó thật sự là một gương mặt đẹp, lẽ ra nó không phải của con trai mới đúng. Và tôi đã không thể ngăn được mình liếc nhìn cậu ta. Giống như có ai đó để cuốn truyện mà tôi yêu thích ngay trước mắt tôi nhưng lại bảo tôi đừng đọc vậy. Làm sao mà tôi có thể cưỡng lại được cơ chứ!?

“Tỷ Yên, cậu đang nghĩ gì vậy?” Giọng của Thu Yên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Ah...Không có gì đâu. Cậu hỏi tớ à?”

“Tối giờ ăn trưa rồi, mau đi thôi!” Không để cho tôi kịp phản ứng, cô bạn nắm tay tôi lôi đi thật nhanh.

Chúng tôi bước vào canteen khi bụng cả hai đứa đã kêu réo biểu tình. Tôi thậm chí còn cảm thấy dạ dày mình hơi đau. Canteen giờ đã chật kín người, loay hoay mãi tôi mới tìm được một chiếc bàn trống để hai chúng tôi ngồi vào. Thu Yên đi lấy đồ ăn còn tôi thì ngồi chiếm chỗ.

“Đành phải vậy thôi không nhớ có tên nào đó chiếm mất chỗ thì sao? Hi.” Cô bạn cười rồi nhanh chóng rời đi, không quên hỏi lại tôi: “Một Hamburger gà đúng không?”

Tôi mỉm cười, gật đầu. Thu Yên rời đi trong nháy mắt. Cô bạn này cứ lúc cha lúc chốc đến ngộ. Mới quen nhau chưa đầy một ngày nhưng tính cách cởi mở thân thiện của cô bạn khiến tôi không thể nào không quý

mến. Tuy phần lớn thời gian tôi chỉ đóng vai trò là thính giả nhưng như vậy cũng không phải là quá tệ vì những câu chuyện cậu ấy kể đúng là khiến cho người ta cười ra nước mắt.

Tôi đưa mắt nhìn cả canteen ồn ào. Mọi người ai cũng vừa ăn vừa nói chuyện thật vui vẻ, mọi thứ diễn ra như một thước phim quay chậm trong mắt tôi. Một nhóm bốn nữ sinh ngồi ở chiếc bàn gần cửa ra vào truyền tai nhau điều gì đó rồi cười khúc khích. Một cô bạn này giờ không tham gia vào câu chuyện thì đột ngột xen vào, nói với những nữ sinh kia câu gì đó. Cả năm người cùng dừng câu chuyện, đưa mắt hướng về nơi cửa ra vào canteen. Tôi cũng bất giác liếc mắt theo hướng nhìn của họ.

O-M-G!!!

Tôi mở to con mắt, không, tròn tròn mắt thì đúng hơn. Phải, chính là tròn tròn mắt vì ngạc nhiên. Vì tôi không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Hai người đang bước vào đó, hai thiên thần đột ngột bước vào cuộc đời tôi, khiến cho tôi loá mắt vì vẻ đẹp của họ. Những thiên thần tỏa sáng rực rỡ ở những nơi họ bước chân qua.

Một, chính là cậu bạn lạnh lùng ngồi bên cạnh tôi.

Và người thứ hai, đang ung dung đi bên cạnh cậu ta, người lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi, không ai khác, chính là người anh trai bất đắc dĩ của tôi: HÀ HIẾU PHONG.

Mọi chuyện đột ngột ập đến khiến cho bộ óc vốn đã chậm chạp của tôi nay ngừng luôn mọi hoạt động.

“IT’S-I-M-P-O-S-S-I-B-L-E”

Hiếu Phong học cùng trường với tôi ư? Sao không ai nói cho tôi biết vậy? Tôi còn nghĩ rằng ở trường thì tôi sẽ thoát khỏi sự hành hạ của anh ta cơ đấy. Tôi đúng là suy nghĩ nông cạn. Làm sao có chuyện cha Hải Kỳ để tôi học ở đây một mình cơ chứ!? Trong mắt cha thì Hiếu Phong đảm nhận vai trò một người anh hết lòng chăm lo cho em gái mà.

“Cậu cũng bị mê hoặc đúng không?” Giọng của Thu Yên tràn ngập vẻ tự hào khi trông thấy bộ dạng ngạc nhiên của tôi. “Đây là hai chàng trai tuyệt vời nhất ở An Thái đấy!”

Cô bạn đặt đồ ăn xuống bàn nhưng mắt vẫn không rời thân ảnh hai chàng trai đang được các nữ sinh vây quanh kia.

“Tuyệt vời nhất ư?” Tôi khẽ nhếch khoé miệng. Hai người đó tuyệt vời nhất thì con mắt của các nữ sinh trường này quả thực có vấn đề rồi.

Không để ý thấy Thái độ của tôi, Thu Yên tiếp tục:

“Đương nhiên rồi, hai người đó là một cặp bài trùng nổi tiếng không chỉ ở trường mình mà còn nhiều trường khác nữa. Cậu thật may mắn khi được ngồi cùng bàn với Vũ Uy đấy!” Cô bạn nhìn tôi và nói, vẻ mặt dường như có đôi phần ghen tị.

Vậy ra người ngồi cạnh tôi là Vũ Uy hả. Hai người đáng ghét đó đi cùng với nhau thì hợp quá rồi còn gì.

“Ha người đó, một người như tảng băng lạnh lùng, một người như mặt trời nóng bỏng. Vũ Uy lúc nào cũng giữ khoảng cách với mọi người, không thích con gái lại gần cậu ấy.”

“Còn Hiếu Phong thì sao?” Tôi tỏ ra quan tâm vì bản thân thật sự muốn biết mọi người nghĩ về anh ta như thế nào.

“Cậu biết anh ấy sao?”

Sự ngạc nhiên của Thu Yên khiến tôi nhận ra rằng mình vừa lỡ lời.

“À, không. Thì cậu vừa mới nói tên họ đấy thôi.” Tôi nói dối mà mặt tỉnh queo.

“VẬY SÀO?” Cô bạn hồ nghi lời tôi nói nhưng rồi cũng nhún vai cho qua. “Hiếu Phong, anh ấy là giấc mơ của một nửa nữ sinh trường này đấy. Anh ấy là một người vui vẻ và hòa đồng với mọi người. Đội bóng rổ của trường mình được thành tích như bây giờ đều nhờ công của anh ấy cả.” Cô bạn hướng ánh mắt sùng bái về phía Hiếu Phong, không giấu diếm sự si mê của mình.

Tôi không nói thêm gì nữa, để mặc cho Thu Yên thao thao bất tuyệt về thần tượng của cô ấy. Tôi suy nghĩ thì để lộ mọi chuyện, phải cẩn trọng lời nói hơn vì Hiểu Phong không muốn tôi tiết lộ quan hệ của chúng tôi cho bất kỳ ai biết.

Tôi không rõ Hiểu Phong là người như thế nào, nhưng với những ngày tháng gần gũi sống chung một nhà vừa qua, tôi thấy anh ta không giống như những gì Thu Yên đang nói. Khi có mặt cha Hải Kỳ, thái độ của anh ấy rất dễ chịu, luôn quan tâm đến tôi, còn nhận trách nhiệm kèm cặp tôi học hành. Cha thấy vậy càng hài lòng, tôi cũng nghĩ mình thật hạnh phúc vì đã có được một gia đình yêu thương tôi như tôi hằng mơ ước. Nhưng ngay khi cha mẹ ra nước ngoài, thái độ của anh ta thay đổi hẳn. Ngồi học chung với nhau, anh ta thường xuyên cốc đầu và mắng tôi ngốc. Lúc nào cũng ngồi một chỗ, sai tôi lấy cái này, lấy cái kia. Anh ta ghét học môn tiếng Anh, trên lớp chẳng chịu chép bài đầy đủ mà toàn mượn vở về, rồi bắt tôi chép hộ. Thế còn chưa đủ, tôi thậm chí còn phải làm bài tập tiếng Anh hộ anh ta nữa. Mỗi lần định phản kháng, anh ta nhìn tôi mà buông một câu xanh rờn: “Em có muốn học tốt môn toán không? Chúng ta trao đổi mà.”

Vậy đó, tôi cứ thế cặm cụi mỗi ngày chép và làm bài tập cho anh ta mà không dám phản kháng một lời. Nói theo ngôn ngữ trong tiểu thuyết thì là tôi chỉ dám dùng ánh mắt căm hờn nhìn anh ta, nếu ánh mắt giết được người thì anh ta đã bị chém chết cả vạn lần rồi.

“Không gần cơm sao?”

Tôi giật mình khi bất thành linh Hiểu Phong xuất hiện ngay trước mắt tôi. Ngay lập tức cả người tôi như hóa đá và tôi bắt đầu cảm thấy tai mình nóng dần lên. Chẳng hiểu vì sao cứ mỗi lần anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi là tôi lại có cảm giác mặt tôi nóng bừng lên. Mong là anh ta không nhận thấy điều đó.

“Chuyện... chuyện đó... không liên quan gì đến anh!”

Tôi cố gắng khiến cho giọng nói mình thật gay gắt, nhưng tôi vẫn cúi gầm mặt xuống nhìn chằm chằm vào chiếc bánh để trước mặt, tránh ánh mắt của Hiểu Phong, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh trong lồng ngực khiến tôi thấy khó thở.

“Sao lại nói với anh bằng giọng đó? Chẳng hợp với em gì cả.” Vừa nói anh ta vừa kéo chiếc ghế ra, ngồi xuống bên cạnh tôi. “Bữa trưa mà em chỉ ăn thế này thôi sao?”

“Anh... Anh mau đi chỗ khác đi! Tôi không cần anh quan tâm!” Tôi gằn giọng nhưng không dám nói to vì sợ mọi người nghe thấy, nhất là khi bên cạnh tôi còn đang có Thu Yên.

Nghĩ tới đây tôi khẽ liếc mắt sang nhìn Thu Yên, cô bạn đang mắt chữ A miệng chữ O mà nhìn Hiểu Phong.

Tôi lại ghim chặt ánh mắt xuống bàn, cả người gồng lên vì căng thẳng. Anh ta còn tiếp tục như thế này thì tôi sẽ gặp rắc rối mất.

“Em sao thế? Không đến mức không muốn nhìn thấy mặt anh đấy chứ?”

Dứt lời, anh ta lấy tay gạt những lọn tóc đang xòa trước mặt tôi ra phía sau. Tôi như bị điện giật tê liệt mọi giác quan.

“A...n...h...anh...anh đang... làm... cái... gì... vậy?”

Tôi sững sờ nhìn thẳng vào mắt Hiểu Phong, ánh mắt anh ta thật khó đoán định, và tôi chợt thấy bối rối nhưng lại không thể rời mắt khỏi anh ta.

1s

2s

5s

Tôi đã mất tận 5s để nhận ra hoàn cảnh của mình bây giờ. Tôi vội vàng gạt tay anh ta ra rồi bỏ chạy. Phải, tôi đã chạy thục mạng ra khỏi nhà ăn trước những ánh mắt ngạc nhiên, tò mò và vân vân các loại biểu cảm khác mà tôi không biết và cũng chẳng muốn biết. Thêm một điều không thể phủ nhận là giờ tôi đang giận tím ruột. Giận anh ta, và cũng giận cả tôi đã bị anh ta làm cho dơ người. Đó là ài chứ? Là Hà Hiểu Phong đấy! Người trắng hoa nhất mà tôi từng gặp, người lúc nào cũng đi chơi tới tận nửa đêm mới về. Người mà

nửa đêm dựng tôi dậy xuống mở cửa cho anh ta và chứng kiến cảnh anh ta diễn cảnh “nụ hôn ly biệt” với chị hàng xóm. Tuy chỉ là một nụ hôn nhẹ lên má nhưng cũng đủ để chị ta ngất ngây và tôi thì gứa mắt.

Và chính Hiếu Phong là người đã trừng mắt lên nhìn tôi nói rằng không được phép để lộ mối quan hệ giữa hai chúng tôi với bất kỳ ai, rồi chính anh ta đang làm gì đây? Anh ta đang khiến cho mọi người chú ý đến cả hai. Tại sao lại phải tìm cách gây chuyện với tôi như vậy chứ!? Tôi thật sự thấy bị tổn thương bởi cái cách anh ta đối xử với tôi. Anh ta, Hà Hiếu Phong, kẻ đáng ghét ấy không bao giờ hiểu được tôi đã hi vọng biết bao vào những điều tốt đẹp khi có thêm anh trai, anh ta cũng không biết được tôi đã buồn đến nhường nào khi thấy anh ta không muốn chấp nhận tôi. Chỉ vì câu nói của anh ta mà tôi thấy mình như bị gạt ra khỏi gia đình và rơi nước mắt.

Hà Hiếu Phong, anh thật sự rất nhẫn tâm.

Nếu đã không muốn chấp nhận tôi thì tại sao không để tôi yên. Thà rằng anh ta cứ lờ tôi đi còn hơn lấy tôi ra làm trò đùa như thế này. Nếu đã luôn miệng nói một con bé quê mùa như tôi đừng có làm anh ta bẽ mặt thì sao còn tới chọc phá tôi làm gì? Tôi không phải món đồ chơi của anh ta.

Không thể kìm nén được nữa, nước mắt tôi cứ thế không chịu nghe lời mà tuôn ra mãi. Không rõ tôi chạy được bao xa, không rõ tôi chạy ra đến chỗ nào rồi. Tôi không muốn dừng bước chân cho đến khi cánh tay tôi bị giữ lại. Tôi quay lại nhìn chỉ thấy gương mặt Hiếu Phong nhòe đi trong nước mắt.

Tôi đáng giận thật mà, trong lúc này mà còn tưởng tượng ra kẻ đáng ghét đó đuổi theo mình. Tôi nên bị quăng xuống vực mới phải.

Cầu được ước thấy, tôi cảm thấy mình như đang rơi xuống vực. Trước mắt chỉ toàn là một màu đen.

2. Chương 2 : Con Sâu Xui Xẻo

Tôi nghĩ mình đang trải qua một giấc mộng, một giấc mộng dài nhuộm màu mệt mỏi. Quá khứ hiện về một cách hỗn loạn, những hình ảnh mờ ảo nhảy nhót trước mắt tôi. Tôi thấy bản thân mình đứng bơ vơ dưới cơn mưa tầm tã vào cái ngày mà cha mẹ tôi qua đời, tôi đã cố gắng níu giữ những gì còn sót lại của cha mẹ, nhưng chẳng nắm được thứ gì. Mọi thứ trở nên hỗn loạn. Cái lạnh, sự cô đơn, sợ hãi cùng lúc của về trong bóng tối, tôi sợ hãi co người lại, tự vòng tay ôm lấy mình. Không còn ai yêu thương tôi nữa, cha mẹ đã để lại tôi một mình rồi.

“Mẹ... mẹ ơi... Đừng bỏ lại con...”

Đáp lại tôi chỉ là bóng đêm tĩnh lặng.

Tôi giật mình tỉnh lại, ngạc nhiên trước khung cảnh hiện lên trước mắt. Đầu óc tạm thời không đủ tỉnh táo.

“Sao rồi?”

Tiếng của Hà Hiếu Phong chợt vang lên bên tai tôi. Nghiêng đầu sang phải đã thấy gương mặt của anh ta gần kề.

“Không sao.” Tôi vô thức đáp lại anh ta, bản thân cũng tự mình cố gắng ngồi dậy. Hiếu Phong định đỡ tôi, nhưng tôi gạt tay anh ta đi. “Anh ở đây làm gì?”

Anh ta im lặng. Tôi cũng chẳng buồn để ý thái độ của anh ta, nhưng không thể không nói cho rõ mọi chuyện.

“Chính anh đã nói không được để mọi người biết về mối quan hệ của hai chúng ta, vì thế đừng gây khó dễ cho tôi.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Hiếu Phong, cố gắng để không run rẩy, cố gắng để anh ta hiểu tôi cũng vô cùng kiên quyết. Anh ta hơi nhú mồm, môi mấp máy định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nên lời, mà tôi cũng không cho anh ta cơ hội.

Rời khỏi phòng y tế, vừa đi tôi vừa xoa xoa hai bên cánh tay cho đỡ lạnh, theo hướng băng đồ dán trên tường mà tìm về lớp học của mình. Sơ đồ trường hình như dán ở khắp mọi nơi thì phải.

Có tiếng bước chân đuổi theo phía sau. Có lẽ là Hiểu Phong, mà có thể không phải.

“Tứ Yên!” Bước chân tôi khựng lại. Nơi trái tim nảy lên một nhịp kỳ lạ. Hiểu Phong rất nhanh đã ở ngay phía sau tôi.

Im lặng.

Tôi toan bước đi thì trên tay truyền đến cảm giác, Hiểu Phong đang giữ tay tôi lại.

“Mang về nhà giúp anh!” Anh ta nói rồi đưa cái áo khoác cho tôi.

Bỗng dưng tôi thấy giọng anh ta nghe thật nhẹ nhàng. Nhưng nhanh chóng gạt ngay cái ý nghĩ ngu xuẩn ấy ra khỏi đầu, tôi lên giọng:

“Tại sao tôi phải làm? Anh không có tay để tự mang về à?”

Anh ta khẽ héch khẻ miệng tạo thành một nụ cười bất cần nhưng đẹp hoàn hảo như trên tuyết.

“Anh không thích! Có em gái để làm gì?”

Giờ thì anh ta cười lớn tiếng, vẻ đắc thắng hiện trên khuôn mặt đẹp đáng ghét của anh ta. Phải thôi, anh ta biết là tôi không thể từ chối mà. Tôi tức đỏ mặt nhưng vẫn phải cầm cái áo ấy đi. Tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây. Đứng trên cùng một hành lang với anh ta cũng khiến tôi thấy khó chịu rồi.

Lúc nào tôi cũng phải chịu thua anh ta sao?

Rồi một ý tưởng nảy ra trong đầu tôi, anh ta sẽ tức điên cho coi. Tôi xoay người, đứng đối diện với Hiểu Phong. Anh ta cũng nhìn tôi, ánh mắt ngạc nhiên không hiểu tôi định làm gì. Tôi cười nham hiểm (thực ra là tôi đang cố gắng cười nham hiểm), nhìn Hiểu Phong đầy thách thức rồi chậm chạp khoác lên người chiếc áo màu nâu sẫm của anh ta.

“Xin lỗi vì làm bẩn áo của anh nhé! Nhưng biết làm thế nào được,” tôi nhún vai, “giờ tôi đang cần nó.”

Xong tôi quay bước, bỏ đi một mạch. Trong lòng thấy hả hê vì bỏ lại anh ta đứng ngây người ra ở hành lang mà nhìn tôi. Anh ta vốn không thích người ta dùng đồ của mình mà, nhất là khi người dùng ấy lại là con nhỏ mà anh ta gọi là nhà quê như tôi. Cho đáng đời, ai bảo tự dưng bày trò sai khiến tôi làm chi!

Thu mình lọt thỏm trong chiếc áo khoác ấm áp, tôi không cưỡng lại được mà nở nụ cười vui sướng. Chiếc áo này ấm thật, có cảm giác như anh ta chỉ vừa mới cởi nó ra đây thôi.

Tôi bước vào lớp đúng lúc tiết học cuối cùng của buổi chiều bắt đầu. Tôi đã bỏ lỡ mất hai tiết rồi sao?

“Cậu đã đi đâu vậy?” Thu Yên hỏi khi tôi vừa ngồi xuống chiếc ghế phía sau cô ấy. “Ồ! Áo của ai đây?” Cô bạn tròn mắt nhìn tôi, bấy giờ tôi mới để ý là mình vẫn còn đang khoác chiếc áo của Hiểu Phong. Tôi chợt dạ, nhìn Thu Yên mà không biết phải trả lời làm sao. Nhưng hình như cô ấy không biết chiếc áo này của Hiểu Phong. Vậy là tôi tăng lờ vu cái áo đi.

“À...Ờ...không có gì, tớ...ngủ quên.”

“Ngủ quên?” Cô bạn như không tin vào tai mình. “Cậu đã ngủ ở đâu?”

“À... Ờ thì...tớ tính chạy lên phòng y tế nằm ngủ một lát, hi,” tôi cười trừ, “nhưng rồi lại ngủ quên mất.”

Tôi liếc mắt sang nhìn Vũ Uy, cậu ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý gì đến câu chuyện của chúng tôi. Liệu cậu ta có biết tôi đang nói dối không? Mà thôi, quan trọng gì, cậu ta chắc cũng chẳng thêm quan tâm đâu.

“Tứ Yên! Cậu khai mau, có phải đã quen biết anh Hiểu Phong từ trước không?”

“Làm gì có, cậu cũng biết tớ chỉ mới chuyển về đây thôi mà.”

“Nhưng...Anh ấy đã đến bắt chuyện với cậu, và...và cậu còn nổi cáu với anh ấy nữa...” Cô bạn nhìn tôi dò xét, “trông hai người có vẻ thân nhau lắm.”

Xin lỗi, ThuYên, nhưng mình không thể nói cho cậu biết được.

“Cậu đừng để ý,” tôi nhìn ra chỗ khác, lảng tránh ánh mắt của Thu Yên, tôi sẽ không thể nói dối nếu cứ nhìn vào đôi mắt của cô bạn, “có lẽ anh ta chỉ muốn trêu ghẹo một người mới như tớ thôi. Chắc chắn với cậu là tớ không quen biết anh ta.”

“Nhưng...” Thu Yên có vẻ vẫn chưa chịu tin lời tôi nói.

Vội vàng ngắt lời cô ấy, tôi reo lên: “Thầy giáo vào rồi kìa! Thôi, đừng để ý mấy chuyện tầm phào này nữa, học, học đi.”

Thu Yên miễn cưỡng quay trở lại bàn học của mình, tôi thở phào vì cuối cùng cũng thoát khỏi sự tra khảo của cô ấy.

Cảm giác lạnh lạnh sống lưng, không hiểu sao tôi lại quay sang nhìn Vũ Uy. Lại bắt gặp rồi, tôi thấy cậu ta đang nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt lạnh lùng của mình. Không biết cậu ta nghĩ gì trong đầu nhưng tôi thấy cái nhìn này chứng tỏ cậu ta biết tôi đang nói dối.

Tự dưng tôi lại thấy bức cái tên kia ghê gớm, tại anh ta mà tôi trở thành con bé ăn nói lơ lớ.

Tôi ghét nhất là mấy con sâu. Và tôi cũng ghét nhất là anh!

Hà Hiểu Phong, anh đúng là con sâu xui xẻo, chỉ toàn mang lại rắc rối cho tôi thôi.

Tôi ghét anh! Cái - đồ - con - sâu - kia!!!

* * *

Trở về nhà sau một ngày mệt mỏi, tôi chẳng buồn ăn cơm mà chui tọt vào chăn ngủ một giấc. Cô giúp việc có hỏi thăm tôi hôm nay đi học thế nào, nhưng tôi cũng chỉ trả lời qua loa cho xong, cô ấy cũng không có làm phiền tôi.

Tôi đã đánh một giấc ngon lành cho đến khi không thể ngủ thêm được nữa vì... cái bụng đói cồn cào.

Tôi lóc cóc mở dậy, nhìn đồng hồ đã là hơn một giờ sáng.

“Cô giúp việc để mỳ tôm ở đâu nhỉ?”

Tôi lục lọi một hồi cuối cùng cũng thấy mỳ tôm. Vậy là tôi nấu một bát mỳ đơn giản, thêm vào một quả cà chua và chén ngon lành.

Cho đến khi...

Tôi nghe thấy tiếng cửa mở, và biết kẻ đáng ghét kia đã về. Tôi chẳng muốn gặp anh chút nào vì vậy cố gắng ăn cho nhanh còn về phòng ngủ tiếp.

“Ê nhóc! Ăn gì đấy?!”

Tôi suýt sặc khi bất thành linh Hiểu Phong xuất hiện bên cạnh tôi. Dù đã chuẩn bị tâm lý lạnh ta sắp đi vào nhưng không hiểu sao tôi vẫn giật mình.

Tôi liếc xéo anh ta rồi tiếp tục ăn.

“Này! Em ăn mỳ rồi nuốt cả lưỡi à?”

“Anh biết tôi ăn mỳ rồi còn hỏi làm gì?” Tôi cầm mặt vào bát mỳ mà trả lời.

“Ignore him!” Tôi gào thét trong đầu để cố ăn cho hết bát mỳ mà tôi đã rất vất vả để nấu ra. Ăn nhanh, sắp hết rồi, bỏ đi thì phí lắm.

“Này! Nấu cho anh một bát đi!”

Giờ thì tôi sặc thật. Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ho sặc sụa.

Hiểu Phong nhanh nhẹn đưa cho tôi ly nước, tôi cũng không ngần ngại nhận lấy và uống.

“Anh bị gì à?!” Tôi nhìn anh ta, hỏi.

“Không!” Hiểu Phong thản nhiên trả lời, còn mỉm cười với tôi. Tôi sẽ chết vì bị tên này hành hạ mất thôi.

Vậy là tôi bỏ lại cái bát... nước mỳ của mình ở đây và đi nấu một bát khác cho Hiểu Phong.

Bản thân tôi cũng không hiểu vì sao mình lại có thể kiềm chế không bỏ Sunlight vào trong bát mỳ của anh ta.

Tôi rửa bát và đi lên phòng. Lúc đi ngang qua Hiểu Phong tôi mới chợt nhớ ra.

“Áo của anh tôi để ở phòng khách ấ.”

“Uh. Ắm- ơn - m...”

Chịu hết nổi kẻ đáng ghét này. Anh ta không trả lời tôi cũng có nghĩ anh ta “mute” đâu mà phải vừa ăn vừa nói thế. Nghe chẳng ra làm sao cả.

Tôi mặc kệ anh ta, đi một mạch về phòng mình. Không quên bỏ lại cho Hiểu Phong một câu nói với giọng không lấy gì làm nhẹ nhàng cho lắm: “Ăn xong nhớ rửa bát rồi hãy đi ngủ đấy!”

Chẳng biết Hiểu Phong ra sao chứ sau đó tôi hã hê mà ngủ ngon lành tới sáng. Trông cái bộ dạng ăn mỳ như trẻ con của anh ta mà tôi buồn cười mãi cho tới khi ngủ.

[Không biết ai mới trẻ con đây?! (^ . ~)]

* * *

Chuông báo hết giờ vừa mới vang lên Thu Yên đã kéo ngay tôi đi thẳng đến canteen, để mặc cho Khánh Duy cứ í ới gọi theo sau.

Lối vào canteen trường lúc nào cũng đông đúc mà sao cô bạn có thể đi phăm phăm như vậy được nhỉ. Tôi chỉ cần phải tập trung vào bước đi để khỏi bị ngã thôi vì Thu Yên đã ở phía trước làm tiên phong mở đường rồi. Hình như cứ khi nào tiến đến đây là cô bạn lại hăng hái hơn thì phải.

Giống như mấy hôm trước, tôi cũng cầm cái khay đi hết một lượt mà không chọn được món gì ngoài lát khoai tây xào với cơm trắng. Họ loại bỏ hết những món chiên rán nhiều dầu mỡ ra khỏi thực đơn thì phải. Tôi thấy nhớ kinh khủng mấy món rán ngày xưa mẹ tôi vẫn làm. Hồi đó mẹ hay làm món gà rán cho tôi ăn lắm, chứ không phải như bây giờ cô giúp việc toàn nấu những món theo kiểu “Thực đơn khoa học” gì đó. Chúng làm tôi hết cả hứng thú ăn cơm. Giờ trường học lại cũng như vậy.

Thu Yên nhìn tôi với bữa trưa của tôi rồi lại nhìn xuống cái khay đầy ắp thức ăn của mình mà không nén nổi tiếng thở dài. Cô bạn buồn rầu nói:

“Tứ Yên à, tớ thấy cậu đã quá gầy rồi, không nhất thiết phải ăn kiêng như thế đâu. Chứ không thì...” Cô bạn lại nhìn vào núi thức ăn bày trước mặt mình, “tớ ăn sẽ thấy ngại với cậu lắm!”

“Cậu đang nói gì thế hả?!” Tôi phá lên cười, không hiểu cô bạn đang nói gì nữa.

Thu Yên lắc đầu thở dài rồi bắt đầu ăn, bỏ mặc tôi với một mớ khó hiểu trong đầu. Rồi tôi cũng bắt đầu xử lý bữa trưa của mình.

Potato và Tomato, hai bạn còn bám theo mình đến bao giờ đây. Thế này thì Fried Chicken sẽ chẳng muốn về bên mình đâu. Hix... hix...

“Lại không ăn gì sao?” Một giọng nói chen ngang phá tan cuộc nói chuyện của tôi với bữa trưa của mình. Cái giọng nói này không lần đi đâu được. Tôi phải chuẩn bị thêm lọ xịt diệt sâu bọ thôi, không thể để cho con sâu xui xẻo này suốt ngày quấy phá tôi được.

Tôi lơ đi sự xuất hiện của Hiểu Phong, cứ thản nhiên ăn không thèm ngước lên nhìn anh ta một lần. Mấy hôm không thấy tới phá tôi ở trường tưởng anh ta tỉnh ra rồi chứ.

“Ăn cái này đi!” Anh ta nói và đặt xuống trước mặt tôi một chiếc hộp màu xanh dương có in hình mấy con cá đang bơi lội.

“Nực cười!” Tôi nhếch mép, cuối cùng cũng phải ngẩng lên nhìn anh ta. “Tại sao tôi phải làm thế?”

“Không tại sao cả. Bảo ăn thì cứ ăn đi.” Anh ta nói với tôi bằng cái giọng như ra lệnh thì đúng hơn.

Tôi nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn Hiếu Phong. Anh ta vẫn đang nhìn tôi, chờ đợi. Tôi cũng cứ thế giương mắt lên nhìn anh ta.

“Còn chờ gì nữa? Mau ăn đi!” Anh ta cau kỉnh.

“Anh đang nổi cáu với tôi đấy hả? Nào anh có vấn đề à? Đừng có ở đây làm mấy trò vớ vẩn nữa. Tôi không muốn gặp rắc rối vì liên quan đến anh đâu!” Tôi gần như đã hét vào mặt anh ta.

Thực lòng tôi không muốn thế. Tại anh ta tự chuốc lấy thôi.

“Hãy mau ăn hết cái này đi!” Anh ta cũng bắt đầu gắt lên, trán nhăn lại một cách khó chịu.

“Anh là trẻ con à?! Tôi không ăn!” Tôi cũng không chịu thua, gần từng tiếng với Hiếu Phong, rõ ràng gửi đến một thông điệp là tôi không muốn nghe lời anh ta.

Tôi đứng dậy bỏ đi thì bất ngờ Hiếu Phong nắm lấy tay tôi và thậm chí còn kéo tôi đi nhanh hơn.

“Bỏ tay ra! Anh làm cái quái gì vậy?!” Tôi cố gắng rút tay về nhưng bàn tay Hiếu Phong cứ như cái kìm giữ chặt lấy cổ tay tôi. Các ngón tay anh ta càng siết chặt hơn khi tôi cố gắng gỡ chúng ra.

“Anh làm gì vậy? Mau bỏ tay tôi ra đi.” Tôi nhẹ giọng, xuống nước với anh ta. Mắt liếc nhìn khắp một lượt những nơi chúng tôi đi qua, cả canteen lúc này có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cặp mắt nhìn chúng tôi. “Hiếu Phong, cógì từ từ nói. Anh đừng khiến mọi người chú ý nữa.”

Vô ích! Hiếu Phong chẳng thèm nghe lời tôi nữa. Bàn tay đang nắm chặt tay tôi cũng không hề rời lỏng dù cho tôi sắp phát khóc lên vì đau. Anh ta cứ lôi tôi đi như thế mặc cho ánh mắt mọi người nhìn theo đầy tò mò.

Hiếu Phong một mạch lôi tuột tôi ra sân bóng rổ phía sau trường. Anh ta ấn tôi ngồi xuống chiếc ghế đá dưới gốc cây bạch đàn. Bấy giờ mới chịu buông tay tôi ra. Chẳng còn tâm trạng nào mà cáu với anh ta nữa, tôi còn đang bận nhìn cái tay tím ngắt của mình, giờ máu mới lưu thông được.

“Đau không?” Anh ta hỏi.

“Anh thử bị như thế đi thì biết!” Tôi hậm hực đáp lời, ném một cái nhìn tức giận vào Hiếu Phong.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi rồi nhanh như cắt nắm lấy tay tôi.

“Anh lại tính làm trò gì nữa hả?!” Tôi hốt hoảng, “có mau buông ra không? Thấy tôi còn chưa đủ đau à?!”

Hiếu Phong nhìn tôi, không đáp lời. Sao tôi thấy ánh mắt kia có gì đó kỳ lạ. Rồi cả người tôi đóng băng bất động khi anh ta xoa xoa chỗ cổ tay đang đỏ ửng của tôi và đột ngột cúi xuống đặt môi mình lên tay tôi. Một dòng điện chạy xuyên người tôi vào cái khoảnh khắc ấy. Tôi trợn tròn mắt, không thể nói nên lời.

“Anh...anh...đang... đang...”

“Xin lỗi!” Hiếu Phong nói bằng một giọng thật nhẹ nhàng, “Nhưng là tại em uống bình không chịu nghe lời anh.” Và sau khi bị điện giật thì giờ tôi thấy mặt mình nóng bừng bừng, không dám nhìn lên. Giật điện xong hình như đầu tôi bị nướng chín rồi.

Loại cảm giác gì đây?

Tôi giật mình, vội rút tay lại. Đầu óc đột nhiên không thể vận dụng được ít chất xám nào để nghĩ xem nên nói gì. Mãi sau mới có thể cất lời.

“Anh...anh... giờ muốn gì đây? Tự dưng lôi tôi ra đây làm gì?”

“Em đang đỏ mặt?” Anh ta khom người cúi xuống nhìn vào tôi. “Bị anh làm cho lóa mắt rồi đúng không?”

“Anh...anh đừng có mơ, anh chẳng là gì đâu.”

Hiếu Phong cười nửa miệng, nhìn tôi chăm chú.

“Hôm qua em bị phạt vì không làm được bài tập toán đúng không?”

Tôi đơ người.

“Sao...sao anh biết?”

“Hôm qua mẹ cũng hỏi anh em ở trường học hành thế nào. Anh nói là vẫn bình thường. Nhưng có nên nói thêm với mẹ vụ em bị phạt hôm qua không nhỉ?”

“Anh...anh đang uy hiếp tôi?” Tôi muốn hét vào mặt anh ta, nhưng sao giọng tôi nghe như sắp hết hơi vậy nhỉ?!

“Không!” Anh ta lại trưng ra cái nụ cười như trêu tức kia, “Anh chỉ muốn em ăn hết cái hộp này thôi!”

“Ăn...ăn hết cả cái hộp?!”

“Ngốc! Là ăn hết đồ ăn trong hộp.”

Anh ta bảo ới ngốc chứ. Tôi thấy anh mới là đồ ngốc đấy.

“Tại sao tôi lại phải ăn? Anh tự đi mà ăn.”

“Vì em không muốn bị anh mách với mẹ là em bị phạt.”

“Anh...” Đúng là cái đồ chim lợn mà. Con trai gì mà leo mép, còn định mách với mẹ tôi nữa. Trong đầu anh chỉ toàn tàu phở thôi à, Hà Hiếu Phong?!

Tôi hậm hực nhìn anh ta, biết mình thua rồi. Giá mà ánh mắt giết người được thì anh ta sẽ bị cháy thành tro dưới cái nhìn tóe lửa của tôi đấy.

“Em ăn nhanh đi, không nguội đấy.”

Không thể tin Hiếu Phong lại có thể nói bằng cái giọng nhẹ nhàng như thế. Tôi choáng váng.

“À biết anh có bỏ thuốc độc vào hại tôi.” Tôi lườm anh ta.

“Không, anh sẽ không làm thế.” Vẫn giữ nụ cười trên môi, anh ta nhìn tôi và đáp lời không do dự.

What happened to me?!!!

Sao tôi lại thấy ánh mắt ấy dịu dàng vậy nhỉ?

“Vậy tức là thuốc xỏ?” Tôi chau mày nhìn anh ta nghi ngờ, “không thể bỗng dưng anh lại tốt với tôi như vậy được.”

Lần này thì Hiếu Phong cười lớn tiếng. Tiếng cười giòn giã và tự nhiên làm sao. Không thể tin đó là tiếng cười của một kẻ xấu tính như anh ta.

“Nào anh có vấn đề rồi!” Tôi chép miệng, ra vẻ thương hại cho một kẻ đầu óc không bình thường như anh ta.

Dù sao thì cũng phải ăn thôi. Tôi mở nắp chiếc hộp ra và không thể không ngạc nhiên cộng thích thú khi nhìn thấy món ăn trong đó.

“Whoa...Gà rán à?!” Tôi nhìn sang Hiếu Phong giờ đã thôi cười nhưng trông mặt vẫn vui vẻ chứ không có cái vẻ kiêu ngạo coi thường tôi như mọi khi. “Cảm ơn anh nhé! Tôi đang thèm món này chết đi được.”

Tôi thật lòng phải cảm ơn con sâu này.

“Nhìn cái mặt em kìa. Nước miếng chảy ghê quá đi. ”

“Hà...hà... Tôi đang chết vì đói mà!” Tôi nhìn anh ta và cười rõ tươi. Khỏi nói cũng biết tôi vui cỡ nào.

Không cần ngại anh ta, tôi thưởng thức ngay món gà rán trong tay mình. Tuy không giống món mẹ tôi làm ngày trước nhưng cũng ngon.

“Anh lấy ở đâu vậy?”

Hiếu Phong hoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng đều như hạt bắp (tất nhiên là cái loại bắp ngon chứ không phải cái loại hạt nổ hạt xịt rồi). Nghĩ đến đây tôi bỗng phì cười, tôi vội vàng lấy tay bịt miệng lại.

“Em saovậy? Ăn từ từ thôi.”

Trông cái bộ dạng hốt hoảng của Hiếu Phong tôi chợt cảm thấy anh ta đang quan tâm tới tôi thật sự. Tôi nuốt vội và hỏi anh ta:

“Từ đâu anh có món này?”

“Có gì đâu, của một cô nàng xinh đẹp làm riêng cho anh đấy.”

“Hả?!” Tôi tròn mắt nhìn anh ta. “Một... một cô gái làm đồ ăn cho anh sao?”

“Em càngì phải phản ứng như thế? Cũng là chuyện bình thường thôi mà.” Hiếu Phong vừa nói vừa vênh cái mặt lên ra chiều tự hào về việc này.

“Tôi chỉ sợ tôi ăn xong sẽ gặp chuyện thôi.” Tôi nghiêm trọng nhìn anh ta, nuốt khan nghe “ực” một tiếng rõ to. Anh ta lại phì cười, nhưng tôi chẳng có bụng dạ nào mà cười cho nổi. Trong đầu tôi đang lờn vờn hình ảnh một cô nàng xinh đẹp đang túm-tóc-tôi-tát-tới-tấp vì cái tội quanh quẩn bên bạn trai cô ta và còn ăn đồ ăn cô ta làm riêng cho hắn nữa. Cái ý nghĩ ấy khiến tôi không khỏi rùng mình.

“Em không cần lo lắng. Anh sẽ bảo vệ em.”

Tôi cứ ngong, không nói nên lời. Miếng gà rán tôi đang ăn giờ cũng suýt làm tôi bịnhẹn. Anh ta hôm nay bị làm sao vậy nhỉ?! Cái cách Hiếu Phong nhìn vào tôi mà nói câu cuối cùng khiến tôi thấy lòng mình là lạ. Không phải tôi đang đặt niềm tin vào một kẻ không ra gì như anh ta đấy chứ.

Không được! Tôi xua ngay cái ý nghĩ ngớ ngẩn ấy ra khỏi đầu, cầm mặt mà ăn cho xong.

“Cảm ơn anh!” Tôi nói khi ăn xong và đang thu dọn chiến trường.

“Không có gì!” Anh ta đáp lời tôi, gương mặt, nụ cười của anh ta lại tỏa sáng, rạng rỡ và khiến tôi mê mẩn.

“Uhm... Tôi... tôi sẽ mang cái này về rửa sạch rồi trả cho anh.”

“Như vậy là biết điều đấy. Em cũng đã được ăn miễn phí rồi còn gì.”

Anh ta dà giọng đầy vẻ giễu cợt khiến cục tức trong tôi lại được dịp trỗi lên. Tôi vợ lấy cái hộp rồi bỏ đi.

Hà Hiếu Phong! Anh đúng là kẻ đáng ghét mà. Chỉ vừa nghĩ tốt cho anh được một giây thôi thì anh đã trở về cái vẻ đáng ghét nguyên thủy của mình rồi.

3. Chương 3 : Thật May Là Anh Tới Kịp

[Người ta nói nước mắt luôn nói thật.

Em cũng không thể dối lòng nói mình không bị tổn thương khi mà em đang khóc.

Nếu anh không quan tâm, tại sao lại đến bên em?!

Người ta nói trái tim con người là một tạo vật yếu ớt.

Hỉ, nộ, ái, ố, dù là cảm xúc nào cũng có ảnh hưởng nhất định đến trái tim.

Trái tim nhỏ bé của em cũng không phải là một ngoại lệ, với từng chút, từng chút yêu thương anh dành cho em, nó lại không thể cưỡng được mà điên cuồng, loạn nhịp...]

* * *

Ánh sáng hắt ra từ khe cửa phòng Hiếu Phong thu hút sự chú ý của tôi. Lần đầu tiên anh ấy ở nhà vào giờ này, 8h30'. Khi đi ngang qua đấy, tôi không khỏi thắc mắc tại sao hôm nay anh ta không ra ngoài, bước chân tôi vô thức dừng lại trước cửa phòng anh ta.

“Em đang làm gì vậy?”

Cánh cửa phòng Hiếu Phong đột nhiên mở toang ra, ánh sáng trong phòng đổ ra ào ạt cùng với sự xuất hiện bất ngờ của anh khiến tôi thoáng chút giật mình.

“Ah...không có gì... Tôi... tôi chỉ là đi ngang qua đây thôi. Tôi... xuống nhà phatách cà phê!”

Vừa nói tôi vừa đưa chiếc tách ra như một bằng chứng xác nhận lời tôi nói.

“Uống cà phê không tốt đâu.” Anh ta nói giọng nhẹ nhàng, vẫn không rời ánh nhìn khỏi tôi.

“Cũng chẳng phải việc của anh.” Nói rồi tôi xoay người, thẳng hướng thư viện nhò mà rảo bước bỏ đi. Tránh cho anh ta lại tự phụ khi trông thấy vẻ mặt nóng bừng của tôi. Cái thứ phản ứng này khiến tôi thấy ghét chính mình. Tại sao cứ đứng trước mặt anh ta tôi lại tim đập chân run như thế chứ!? Lại còn mặt mày đỏ lựng nữa.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ trong thư viện, tôi phải cố gắng để chân tĩnh lại.

Mấy bài tích phân này thật biết làm khó một kẻ dốt toán như tôi. Nhìn mấy con số và ký hiệu đang nhảy loạn xạ trên trang sách mà tôi thêm chán nản. Tôi vốn không có năng khiếu học mấy môn như thế này mà. Tại sao lại cứ phải học những thứ khiến người ta đau đầu thế này nhỉ?!

Sau khi nhấp một ngụm cà phê, tôi bắt đầu nghiêm túc tập trung suy nghĩ xem làm sao giải bài tập này.

Không biết đã bao lâu trôi qua, một mình tôi lặng lẽ học bài trong thư viện nhỏ. Hiểu Phong nhận nhiệm vụ kèm tôi học hành nhưng anh ta chưa bao giờ nghiêm túc chỉ dạy tôi. Tuy rằng tôi không ưa con người của anh nhưng nghe mọi người nói anh học rất giỏi. Có một người giỏi giang như vậy học cùng thì tôi còn phải lo gì? Rất tiếc là người ta lại chẳng hề muốn có bất cứ can dự gì đến tôi. Nghĩ tới đây, một cảm giác buồn bã dâng lên trong lòng tôi. Tại sao trong khi tôi cứ hết lần này tới lần khác rất muốn có mối quan hệ tốt đẹp giữa tôi và Hiểu Phong thì anh lại tỏ thái độ khó chịu với tôi?! Sinh ra trong một gia đình không giàu có và trí thức như anh ta thì là một cái tội chắc?

Tôi thở dài, nằm trườn ra bàn và nhắm mắt lại. Hình ảnh Hiểu Phong bỗng dưng hiện lên trong tâm trí tôi. Phải công nhận anh rất đẹp trai. Mọi đường nét trên gương mặt anh đều thu hút ánh nhìn của người khác, bao gồm cả tôi. Mấy cô gái lúc nào cũng nằng nặc bám theo anh nếu biết tôi có thể hàng ngày ngắm nhìn và nói chuyện với thần tượng của họ thì sẽ tức đến đứt mạch máu não mất. Kể ra thì tôi cũng may mắn hơn mấy kẻ đó đấy chứ!

“Làm gì mà cười một mình thế?”

Tôi mở trừng mắt, Hiểu Phong đang đứng cạnh bàn tôi học, cúi đầu xuống nhìn tôi bằng một ánh mắt khó đoán định.

“Anh...anh làm gì ở đây?” Đấy, tôi lại thế rồi, tim lại bắt đầu nhảy loạn lên trong lồng ngực.

“Học chứ sao.” Anh ta trả lời như thể đây là một việc rất bình thường vậy.

“Anh có bao giờ học đâu.”

“Sao em biết anh không học?”

“Ngày nào tôi chẳng học ở đây mà đâu có thấy anh?”

“Em chờ anh học cùng sao?”

“Đương nhiên!... Hả... Á... Không, tôi không phải là có ý đó!”

Hiểu Phong cười phá lên.

OMG. Tôi vừa nói gì thế này. Tôi điên rồi, điên thật rồi, không kiểm soát nổi hành động của chính mình nữa.

“Em bình tĩnh cho lóa mắt rồi đúng không?”

“Gì chứ? Anh... anh đừng có mơ. Tôi... tôi... tôi đi về phòng.”

Vội vàng thudon sách vở với tốc độ nhanh nhất có thể rồi tôi lao ra khỏi thư viện, chạy một mạch về phòng mình. Đến khi khép cửa lại và đứng ở trong phòng rồi tôi mới thở phào. Trong không gian yên tĩnh này tôi càng nghe thấy rõ tiếng tim mình đập dữ dội cỡ nào.

Chưa kịp định thần lại thì có tiếng gõ cửa, sau đó thì tiếng của Hiểu Phong vang lên:

“Nàynhóc! Em để quên sách giải tích này.”

“...”

“Mai emkhông cần sách đi học hả?”

“Cạch!”

Tôi mở hé cánh cửa phòng chỉ đủ để thò bàn tay mình ra. Tôi không dám nhìn mặt anh ta nữa. Nhưng mãi không thấy anh ta đưa sách vào tay, tôi đành phải len lén ngó ra.

“Em saovậy?”

Tôi giật mình khi anh ta đứng đó, khoanh tay nhìn chằm chằm vào cửa phòng tôi, hàng lông mày chau lại.

“Sách của tôi đâu?”

Tôi lại chìa tay ra, chờ đợi. Hiếu Phong đặt quyển sách vào tay tôi, nhưng khi tôi định rút tay về thì anh ta lại giữ chặt quyển sách không buông. Tôi khó chịu nhưng không nói gì. Cũng giương mắt lên nhìn anh ta. Nhưng tôi đã thua ngay lập tức bởi vì chỉ cần nhìn thấy gương mặt điển trai của anh ta là mặt tôi lại như quả cà chua ngay được rồi.

“Lại bịa nhảm làm cho lóa mắt rồi đúng không?”

Anh ta nở một nụ cười thiên thần với tôi. Phải, tôi đang bị anh ta làm cho lóa mắt.

“Em bịa nhảm làm cho lóa mắt thật rồi...” Anh ta buông tay ra, làm bộ thở dài, bước đi rồi còn quay đầu lại vừa cười vừa nói với tôi: “Ngủ ngon nhé! Mơ về anh!”

Trời đất ơi! Mặc dù tôi bị anh ta làm cho lóa mắt thật, nhưng cũng không tới nỗi khiến anh ta tự mãn thế chứ.

“Mơ về anh?” Nghĩ đến thôi đã khiến tôi rung mình rồi. Con sâu kia, anh nghĩ mình là ai chứ?!

* * *

Trời bắt đầu trở lạnh hơn rồi. Không còn là cái se se lạnh như hồi tôi mới đi học nữa. Tôi cuộn mình trong chăn, nghĩ miên man về câu chuyện của mình. Về tôi, về cuộc sống mới này, và về Hiếu Phong. Anh như một cơn gió nhẹ nhàng thổi những điều mới mẻ vào cuộc sống vốn trầm lặng của tôi. Ta vốn chẳng thể nhìn thấy mà chỉ cảm nhận được gió. Cũng giống như tôi, chẳng bao giờ hiểu được anh cho dù tôi rất muốn. Tôi cũng chẳng thể nắm bắt anh như tôi chỉ có thể chạm vào mà không giữ được gió. Tôi bỗng nhớ đến câu nói của một nhân vật trong phim: “Gió chỉ có phương hướng, gió không có trái tim.” Có phải anh ta cũng như vậy?

Chuông báo thức trên điện thoại chưa kịp reo tôi đã tỉnh ngủ. Có lẽ đồng hồ sinh học của tôi đã quen với nếp sinh hoạt này rồi. Một ngày mới bắt đầu như bao ngày khác nhưng không hiểu sao tôi thấy tinh thần phấn chấn hẳn. Tôi chợt nhớ đến giấc mơ đêm qua. Đó là lần đầu tiên tôi mơ về Hiếu Phong. Trong giấc mơ, tôi thấy chúng tôi nằm cạnh nhau trên cánh đồng cỏ xanh mướt. Tôi không biết đây là nơi đâu, tôi thắc mắc thì Hiếu Phong không nói, chỉ nhìn tôi và cười theo cái cách mà anh vẫn thường làm, một nụ cười rất khó đoán được ý nghĩa ẩn sâu trong đó. Rồi khi tôi ngồi dậy, cánh đồng cỏ dần chuyển thành cánh đồng bồ công anh. Tôi còn chưa hết ngạc nhiên và đang ngây ngốc ngắm nhìn những bông hoa nhỏ đang đung đưa trong gió thì bất ngờ tất cả chúng, những cánh bồ công anh, cùng nhất loạt bay lên trời tạo nên một khung cảnh huyền ảo. Tôi tròn mắt vì ngạc nhiên, nhìn sang Hiếu Phong chỉ thấy anh đang chăm chú nhìn xuống, tôi đưa mắt theo ánh mắt của anh, dưới chân chúng tôi, những bông oải hương đã nở rộ từ khi nào và một màu tím nhạt cứ lan dần từ chỗ chúng tôi ra tới tận xa thẳm, nối liền với chân trời chạng vạng đỏ rực. Ở nơi giao nhau ấy, những cánh oải hương nhuộm chút màu đỏ của dáng chiều khiến chúng đẹp đến khó tả.

Chúng tôi đã đứng bên nhau ngắm nhìn những bông hoa đó mặc đồng thời gian trôi. Và rồi tôi tỉnh giấc. Một cảm xúc ngọt ngào cứ lan tỏa mãi trong tâm hồn khiến tôi không tìm được mà nở nụ cười.

Bước chân xuống khỏi giường, tôi đi ra gạt chốt sang một bên, mở tung cánh cửa sổ. Kỳ lạ, tôi có bao giờ đóng cửa khi đi ngủ đâu nhỉ?! Tôi suy nghĩ mất mấy giây nhưng cũng không thể nhớ mình đã đóng nó lúc nào. Có lẽ là đêm qua lạnh nên tôi tỉnh dậy lúc nào không hay.

Tôi xuống nhà lúc mọi người đã ngồi cả vào bàn ăn. Ngạc nhiên nhất là Hiếu Phong cũng ngồi ăn cùng với tôi và cô Mai. Hôm nay anh ta ăn nhằm thuốc gì đây? Ngoan đột xuất.

“Cháu chào cô.”

“Tỷ Yên.” Cô mai nhắc nhở tôi. Bực bội nhìn sang Hiếu Phong, tôi thấy anh ta đang nhìn tôi, cười rất đắc ý.

“Em chào anh.” Tôi miễn cưỡng chào anh ta. Cô Mai trông có vẻ hài lòng lắm, khi cha mẹ nuôi không ở nhà thì cô ấy kiêm luôn cả hai chức vụ quan trọng kia.

Tôi ngồi xuống và bắt đầu ăn.

“Hả! Đứa hôm nay đi học cùng nhau hả?” Cô Mai hỏi, tôi không nhìn lên nên không thấy được cô ấy hỏi tôi hay Hiếu Phong.

“Không ạ - Vâng ạ.” Cả tôi và anh cùng đồng loạt lên tiếng. Tôi quắc mắt lên nhìn Hiếu Phong, anh ta cũng đang nhìn tôi. Tôi quay sang thì thấy cô Mai đang ngơ ngác vì không hiểu chuyện gì.

“Cháu mất công dậy sớm là để đi học cùng em mà cô.”

“Phải rồi, hai anh em đi cùng nhau cho vui.” Cô Mai đột nhiên lên tiếng. Ngay lập tức con sâu kia cũng xun xoe góp vào:

“Vâng. Phải vậy anh em mới thân thiết đúng không cô?!”

Anh ta lại bắt đầu đẩy, tỏ ra mình là một đứa con ngoan, nghe lời răm rắp. Thấy mà ghét. Anh ta có ưa gì tôi đâu mà phải làm thế.

Tôi ăn vội vàng, mặc cho hai người kia rôm rả hết chuyện này sang chuyện khác. Từ bao giờ tôi trở nên lạc lõng như thế này nhỉ?!

Tôi nhanh chóng chào cô rồi đi học. Tôi không chịu được cái cảnh này, cảm giác lồng ngực như bị ép chặt vậy, không thể thở nổi. Cũng nhiều lần trước đây khi ăn cơm cùng cha mẹ nuôi anh ta cũng làm như thế, chọc tôi tức rồi cùng mọi người nói chuyện, gạt tôi qua một bên.

Chạy một mạch ra đến ngoài, tôi không kìm được, đánh rơi một giọt nước mắt. Loáng thoáng nghe thấy tiếng Hiếu Phong gọi tôi ở phía sau. Tôi lấy tay quệt đi vệt nước trên mặt, bước chân vẫn không chậm lại.

Tôi ghét anh ta, ghét cái cách anh ta xen vào giữa mẹ, cha nuôi và tôi khi ba chúng tôi đang nói chuyện và lấy mất vị trí trung tâm trong câu chuyện của cha mẹ.

Nước mắt đáng ghét này, sao cứ rơi mãi không chịu thôi đi.

“Tỷ Yên! Em sao vậy?”

“Anh tránh ra!” Tôi vung cánh tay bất ngờ bị Hiếu Phong nắm lấy. Nhìn mặt anh ta lúc này chỉ khiến tôi khó chịu hơn thôi.

Tôi bước thêm được mấy bước nữa thì Hiếu Phong cũng thành công giữ tôi đứng yên một chỗ.

“Em sao vậy?”

Anh ta giữ chặt hai vai của tôi, ánh mắt nhìn tôi sao lại có vẻ quan tâm thế kia?!

“Giờ anh lại muốn đóng vai người anh trai tốt rồi hả?” Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

“Mất em sao đó thế này? Em khóc à?”

Tôi bực bội lấy tay quệt loạn xạ trên mặt rồi hậm hực nhìn anh ta.

“Liên quan gì? Không phải đều nhờ công của anh sao?”

Hiếu Phong cũng người. Tôi đột nhiên thấy một tia bi thương trong mắt anh. Anh ta có sao?

Nhất định là tôi nhìn nhầm.

Hiếu Phong vẫn nhìn chăm chăm tôi, tôi cũng nhìn lại. Máy giấy trôi qua và anh ta vẫn đứng nguyên đấy. Con giận của tôi cũng theo mấy giấy ấy tạm vơi đi.

Bỏ mặc anh ta, tôi dậm từng bước chân xuống đường.

* * *

Tôi thở dài, gục đầu xuống bàn. Lớp học hôm nay sao ồn ào vậy nhỉ.

“Giải lao mà không lao đi “giải” à Yên?!”

Giọng nói này, tôi không khỏi bật cười. Ngẩng đầu lên, tôi thấy Duy đang mỉm cười ngọt ngào.

“Lao đi đâu?” Tôi biết nhưng vẫn hỏi cậu ta.

“Thì...” Không nghĩ tôi sẽ hỏi câu này, Duy tỏ ra lúng túng. “Thì... thì lao ra canteen.”

“Làm thế nào đây?” Tôi làm bộ thở dài chán nản, “mình cháy túi rồi nha.” Tôi cười gian nhìn cậu bạn.

“Đi, mình mời cậu ăn bánh Fresh nhé!”

Tôi hớn hờn mặt, đứng dậy đi cùng Duy. Lúc trong tầm mắt xuất hiện gương mặt của Vũ Uy, tôi thấy cậu ta đang nhìn tôi kiểu... khinh bỉ.

Cái loại biểu tình gì đây?!!

Tôi nhú mày nhìn lại, nhưng rồi cũng cho qua chuyện này, không cần quan tâm cậu ta.

Chúng tôi vào canteen, vẫn như mọi khi là nơi tập trung hết cả trai tài - gái sắc của cả trường này, tranh nhau giành lấy sự sủng ái của các cô bán hàng. Nhìn cảnh tượng nhộn nhạo ở đây mà thấy buồn cười. Không phải nạn đói năm Ất Dậu mà sao trông ai cũng như muốn lao vào cái tủ kính bày đồ ăn thế kia.

Duy bảo tôi ngồi đợi ở chiếc bàn quen thuộc trong góc còn cậu thì nhanh nhẹn bon chen vào hàng bánh. Tôi nhìn theo dáng cậu bạn khuất dần rồi chuyển sang lia mắt khắp căn phòng. Một đôi đang tiến lại gần chiếc bàn ở cạnh bàn của tôi. Thật đúng là loạn gia ngõ hẹp, anh ta không ngồi ở đâu mà lại tới đây. Tôi chán ghét nhìn anh ta. Đi cùng nhau được rồi, có cần phải dính sát vào như thế không? Làm như đây là chỗ không người vậy.

Hiếu Phong ngồi xuống, tôi dám cá là anh ta cố ý ngồi chiếc ghế đối diện với tôi. Trông mặt anh ta đặc ý như vậy cơ mà. Không hiểu sao tôi bỗng dưng cảm thấy khó chịu. Nhất là khi phải nghe hai người bọn họ nói qua nói lại bằng cái giọng khiến người ta rùng mình.

Cổ bực bội trong lòng tôi tăng lên theo thời gian. Đến khi tôi thấy sắp không chịu được nữa thì thấy Duy quay về. Tôi không chờ cậu bạn đi lại đây, tôi đứng dậy kéo Duy ra ngoài. Không muốn lại phải trông thấy bộ mặt chán ghét của anh ta.

Cảm giác quái quỷ gì đang chẹn ngực tôi đây?

* * *

Chúng tôi trở lại lớp khi thầy giáo dạy toán chuẩn bị bước vào. Giờ học giải tích hôm nay sao nặng nề hơn hẳn mọi khi. Có lẽ thầy giáo không thoải mái trong người rồi.

Thoáng chốc đã đến lúc chuông báo tan học vang lên. Cả người tôi hôm nay hết như lơ lửng trên mây. Buổi trưa vì tránh mặt Hiếu Phong nên tôi cũng không đến nhà ăn. Tại sao tôi lại phải tránh mặt anh ta? Tôi cũng không biết nữa.

Hoàng hôn trong thành phố dường như mất đi vẻ đẹp nguyên thủy vốn có của nó. Ngược lên bầu trời chỉ thấy những vệt nắng yếu ớt xuyên qua những đám mây chiều chứ không thể thấy được cả một vùng trời đỏ rực bao quanh quả cầu lửa đang từ từ đi xuống miền tây. Tôi thở dài, trong lòng bỗng nhớ về những tháng ngày cả nhà chúng tôi cùng sống vui vẻ ở quê. Chiều nào học xong tôi cũng cùng bạn bè ngắm hoàng hôn rồi mới trở về khi đã xâm xẩm tối. Khi ấy, có thể thấy một hoàng hôn tuyệt đẹp với đủ các sắc màu cam, đỏ, vàng hòa trộn lẫn nhau vẽ lên nền trời xanh thẳm, tô lên những đám mây trắng muốt. Đó là một bức tranh kỷ niệm mà tôi không bao giờ có thể quên. Khi ấy, dù có về nhà muộn nhưng tôi cũng không bao giờ bị

đánh đòn dù mẹ luôn lăm le cái vòi rượu cần trong tay lúc trông thấy tôi bởi cha tôi sẽ không ngần ngại mà đứng ra làm lá chắn che chở cho tôi. Và khi ấy mẹ chỉ lườm cha con tôi mà nói cha cứ chiều chuộng lăm khiến tôi sinh hư.

Quá khứ tươi đẹp là thế, nhưng hiện tại này thì sao? Không có cha che chở cho tôi nữa, nhưng mẹ cũng chẳng còn lăm le cây roi, miệng mắng tôi nhưng trong mắt vẫn hiện lên ý cười. Cũng không còn một nhà ba người rộn ràng tiếng cười như trước nữa.

Tôi bỗng thấy mình mới cô độc làm sao...

Tôi ngồi ở trạm xe bus, đến khi tỉnh ra mới nhận thấy trời đã tối từ khi nào. Bấy giờ mới ý thức được mình phải bắt xe về nhà.

Tôi lại một lần nữa lững thững bước đi trên đường. Từ trạm xe về nhà tôi là một đoạn đường khá xa. Trong ngõ có nhiều hẻm tối, theo tôi là đáng sợ. Giờ tôi thấy mình nên tự mắng chửi bản thân vì cái sự ngu ngốc của mình. Nhỡ gặp chuyện gì nguy hiểm thì sao đây?!

Bản năng tự bảo vệ trở lên mạnh mẽ trong tôi, từ bộ não truyền đi một mệnh lệnh. Chạy, chạy thật nhanh về nhà. Vậy là tôi tăng hết tốc lực, thẳng hướng nhà mình mà chạy, cũng không còn hơi đâu mà để ý những thứ xung quanh.

Nhìn thấy một con hẻm phía trước, tôi tự nhủ phải phi qua đó thật nhanh. Tim tôi do sợ hãi mà càng đập dữ dội. Tôi đang cầm đầu cầm cổ mà lao đi thì bất ngờ từ trong hẻm, một bóng đen vụt lao lướt qua người tôi.

“Á...á... á...”

Bởi vì bất ngờ mà tôi ngã nhào xuống đất, hét toáng lên. Các dây thần kinh cũng căng ra, tôi cảm nhận được máu chảy rần rật bên thái dương mình, tốc độ tăng cùng với nỗi sợ hãi trong lòng.

Tôi thấy kẻ đã lao vào mình khi nãy, hẳn đang chạy ngược lại con đường tôi vừa chạy. Hẳn vừa chạy vừa quay lại nhìn về phía tôi, trong mắt ánh lên tia kinh hãi, vẻ mặt trắng bệch, máu còn vương trên khóe miệng.

Không. Hẳn không phải đang nhìn tôi. Hẳn không phải đang sợ tôi mà là đang sợ kẻ đứng trong bóng tối kia. Kẻ đeo mặt nạ ấy, hẳn đang chậm chạp tiến về phía tôi, đôi mắt hẳn sáng quắc nhìn xoáy vào tôi. Tôi thấy mình như bị nghẹt thở, cảm giác không khí không còn lùa vào phổi tôi như bình thường nữa. Tôi vẫn ngồi trên mặt đất, hai bàn tay nắm chặt hai quai túi, cố gắng lùi xa khỏi hắn. Tiếng tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực và tiếng bước chân chậm chạp của kẻ kia tạo thành một mớ âm thanh đáng sợ giáng thẳng vào tim tôi. Vào giây phút tôi chạm lưng vào bức tường lạnh lẽo ở phía sau mình, tôi nhận ra bản thân đã hết đường lùi còn hắn thì không hề dừng bước.

“Không...” Cổ họng tôi thít lại, đầu óc trống rỗng, tôi không nói được lời nào, những tiếng kêu cứu lẽ ra phải vang lên thì đã chìm ngấm trong tâm thức của chính tôi.

P phía sau lớp mặt nạ, tôi không thể biết hắn phản ứng như nào, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt tôi. Một ánh sáng lấp lóe phía bên phải của hắn. Tôi nhận ra đó là một con dao, hắn vừa đặt nó xuống bên cạnh chân. Tôi hoảng sợ, hết nhìn hắn rồi nhìn con dao, đầu óc càng thêm hoảng loạn. Tôi bắt đầu thấy mọi thứ dần tối màu hơn và chao đảo, phải chăng tôi sắp chết?

Hắn nhấc tay phải lên, vươn về phía tôi, và tôi thấy như đang bị chính bàn tay kia bóp cổ mình, tôi thở dồn dập, lồng ngực như muốn vỡ tung ra. Hình ảnh kẻ đeo mặt nạ hòa dần. Tại khoảnh khắc tất cả chìm vào một màn đen kịt thì tôi cảm giác được có thứ gì lạnh lẽo chạm khẽ vào mặt mình.

Tôi vùng vẫy trong bóng tối. Hình ảnh gã đeo mặt nạ thoát ẩn thoát hiện như muốn lao vào tôi. Tôi muốn bỏ chạy nhưng toàn thân lại vô lực, không thể cử động nổi. Rồi hắn lao đến, lưỡi dao sáng lóe lên trước khi hắn hướng nó về phía tôi.

“K...h...ô...n...g...!!!”

“Tứ Yên... Tứ Yên... Cô đây, đừng sợ... là cô Mai đây.”

Tôi vùng dậy, ôm chặt lấy người trước mắt mà nước mắt khóc, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Không có chuyện gì rồi, đừng sợ. Có cô đây rồi.”

“Mẹ ơi...”

Tôi chỉ có thể thốt lên hai tiếng rồi lại không ngừng được mà khóc toáng lên. Trong đầu tôi vẫn còn hình ảnh gã đeo mặt nạ khi hắn bước từng bước chậm chạp về phía tôi.

Tôi lại chìm vào giấc ngủ sau khi cô Mai cho tôi uống hai viên thuốc. Cô ấy nói chúng giúp tôi bình tâm hơn. Mọi chuyện đã qua, tôi không phải sợ.

Trong giấc ngủ chập chờn, tôi vẫn giữ trong mình cảm giác sợ hãi. Tôi có thể nhận ra mọi người ra vào căn phòng của tôi, nhưng lại không thể mở mắt ra xem đó là ai. Rồi một lúc sau nữa cả không gian trở lên tĩnh lặng. Không còn ai ở bên tôi nữa sao?!

“Mẹ ơi, đừng đi...”

Tôi cố gắng gọi, mong ai đó có thể ở lại cùng tôi, đừng để tôi một mình.

“Mọi chuyện qua rồi, không phải sợ nữa...” Một giọng nói nhẹ nhàng như vọng đến từ nơi xa xăm nào đó. Và tôi cảm nhận được một bàn tay ấm áp đang nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi. Trái tim cũng vì thế mà bình yên trở lại. Tôi siết chặt bàn tay ấy, tìm thấy một chỗ dựa, nhẹ nhàng mà chìm vào giấc ngủ.

* * *

Đập vào mắt ngay khi tôi tỉnh dậy là hình ảnh một ai đó đứng quay lưng lại phía tôi mà chăm chú nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Ký ức như dòng nước len lõi trở về trong tâm trí tôi, kẻ lạ mặt hôm qua cũng trở lại. Tôi không thể ngăn mình khỏi sự sợ hãi. Tôi ngồi dậy, vô thức nhìn hai tay mình, tự kiểm tra khắp người và rồi thở phào nhẹ nhõm khi biết mình không bị thương.

“Hiếu Phong?!” Sao anh ta lại ở đây?

“Tỉnh rồi hả nhóc?”

Anh đột nhiên xoay người, cười với tôi.

Không phải do nắng, mà do anh làm tôi lóa mắt. Tôi ngơ ngẩn nhìn anh ta. Kỳ lạ là bóng dáng cao lớn của anh mang lại một cảm giác an tâm lạ kỳ.

“Em sao thế? Đau ở đâu không?”

Tôi vô thức lắc đầu, anh thì đã ngồi xuống bên cạnh tôi. Sao tôi lại có cảm giác như ánh mắt Hiếu Phong nhìn tôi có cả nét dịu dàng. Không phải tôi chưa tỉnh ngủ đấy chứ?

“Này, em lại bị anh làm cho lóa mắt rồi hả?” Hiếu Phong khua khua tay trước mặt tôi.

Thoát khỏi sự mê hoặc của anh ta, tôi nhận ra mặt mình lại như quả gấc rồi. Tôi vội lảng sang chuyện khác:

“Gì chứ! Anh... anh sao lại ở đây?”

“Chờ em tỉnh giấc” Hiếu Phong đáp gần như ngay lập tức.

“Chờ... chờ tôi?”

“Thôi nào, mau đánh răng rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng. Anh chờ em đã đói bụng lắm rồi.”

Hiếu Phong đỡ tôi ngồi dậy. Trước thái độ ân cần này của anh ta tôi có phần không quen.

Ngồi vào bàn ăn chỉ có hai người, tôi mới chợt nhớ ra.

“Cô Mai đâu rồi?”

“Bây giờ đã hơn 8h rồi đấy nhóc. Mọi người đã ăn sáng cả rồi.”

Tôi giật mình.

“Trời,muộn học rồi.”

Tôi đang định đứng dậy thì anh đã ấn tôi ngồi lại ghế.

“Không phải đi đâu cả. Anh đã xin nghỉ học cho em.”

Nhìn gương mặt nghiêm nghị của Hiếu Phong, tôi biết anh ta nói thật.

“Việc của em hôm nay chỉ là nghỉ ở nhà cho khỏe thôi.”

Nói rồi Hiếu Phong tiếp tục ăn. Tôi cũng không nói gì nữa. Không khí bỗng dưng trở nên trầm lắng.

Lúc tôi vừa ăn xong, Hiếu Phong có điện thoại nên ra ngoài nghe. Tôi thu dọn bát đĩa cho vào bồn, cô giúp việc không cho tôi rửa bát mà bảo tôi ra phòng khách ngồi. Tôi cũng không biết làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lời.

Ngồi một mình ở phòng khách, giờ tôi mới có thể yên tĩnh mà nghĩ đến mọi chuyện. Tôi không nhớ mình đã về nhà bằng cách nào, thông phải lúc đó hẳn đã muốn bóp cổ tôi sao, sao tôi lại thoát được?

“Lại đang suy nghĩ gì thế?” Hiếu Phong ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Chuyện hôm qua...”

“Không có gì đâu.” Anh ngắt lời tôi. “Em đừng suy nghĩ gì nhiều nữa.” Một thoáng im lặng, tôi vẫn đang lắng nghe.

“Là... Là anh đã đưa em về sao?”

Hiếu Phong gật nhẹ đầu. Tôi thấy trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ.

“Thật may... anh đã đến kịp...”

Hiếu Phong bỏ dở câu nói, anh nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm. Có bao nhiêu quan tâm trong đấy?!

“Cảm ơn anh.” Tôi lí nhí nói. “Thực sự đấy. Lúc đó... lúc đó... tôi đã rất sợ.”

Trong đầu tôi lại thoáng hiện lên hình ảnh kẻ bịt mặt và giấc mơ bị hắn dùng dao đâm. Một cơn ớn lạnh kéo đến, tôi bắt giác rung mình.

“Đừng sợ. Đã có anh ở đây. Anh sẽ bảo vệ em...”

Hiếu Phong đột ngột ôm chầm lấy tôi. Từng lời nói của anh như dòng mật ong thanh ngọt len lỏi vào trái tim yếu đuối của tôi, một cảm giác hạnh phúc cũng dâng lên trong lòng.

Tôi chết lặng...

Lâng lâng trong một thứ xúc cảm không biết phải biểu hiện thành lời như thế nào, tôi để mặc cho bản thân dựa vào lồng ngực anh.

“Hiếu Phong, Tử Yên. Nào mau ăn táo đi, cô đã gọt rồi đây.”

Cô giúp việc bắt ngờ xuất hiện. Tôi vội vàng đẩy Hiếu Phong ra. Ý thức được bản thân đang trong hoàn cảnh nào, mặt tôi bắt đầu nóng bừng. Tôi nhìn cô giúp việc, rồi lại nhìn sang Hiếu Phong.

Trời ơi! Xấu hổ quá đi mất. Cầm lấy một miếng táo tôi bỏ chạy lên phòng. Phía sau còn thấy có tiếng cười khúc khích của Hiếu Phong.

Cố chần tĩnh lại nhịp tim khi đã ngồi yên trong phòng mình. Tôi thấy mình như một con ngỗng gần với cái khóe miệng cũng ngớ ngẩn cứ mãi cong lên.

Vốn là loại táo xanh tôi ưa thích, nhưng mà hôm nay sao nó lại ngọt vậy nè?!

4. Chương 4 : Nô Lệ Đáng Thương

[Các câu chuyện cổ tích về hoàng tử và công chúa thường bắt đầu bằng câu: " Once upon a time..."

Vậy cũng đủ thấy những chuyện tốt đẹp như thế không thể có ở thời hiện tại này rồi...

Trên bầu trời kim cương lấp lánh ở nơi xa xôi kia, anh là một ngôi sao em không thể với tới, không thể chạm vào...

Em chỉ cho phép mình lặng lẽ ngắm nhìn vẻ đẹp ấy từ xa...]

* * *

Sau sự kiện về kẻ giấu mặt, thái độ của cô Mai và Hiểu Phong với tôi có gì đó rất kỳ lạ, tôi cũng không đoán được. Cô Mai muốn báo cho cha mẹ nuôi tôi nhưng Hiểu Phong không đồng ý, dù sao tôi cũng không gặp vấn đề gì quá nghiêm trọng. Tôi không việc gì, cha mẹ lại bận rộn nên không cần khiến họ phải lo lắng thêm. Tôi hiểu điều ấy nhưng bỗng thấy lòng trầm xuống mà không rõ vì sao.

Qua vài ngày, cô Mai có lo lắng nên muốn tôi nghỉ ở nhà cho hết tuần, có điều ở nhà quá ngột ngạt nên tôi kiên quyết đi học lại. Dù sao, như Hiểu Phong nói, tôi cũng không việc gì. Nghỉ lại tôi vẫn thấy run run. Rủi như lúc ấy anh ấy không đến kịp thì chuyện gì sẽ xảy ra? Trong lòng tôi thầm thở nhẹ, thầm cảm ơn sự xuất hiện diệu kỳ ấy của anh. Thật may là anh tới kịp, nếu không...

Tôi sửa soạn sách vở đầy đủ rồi xuống nhà, thế nào mà tôi và Hiểu Phong lại ăn xong cùng một lúc. Và đương nhiên hệ quả không thể tránh khỏi là chúng tôi đi học cùng nhau.

Im lặng đi bên cạnh anh, tôi cũng không biết phải nói gì, chỉ thấy không được tự nhiên. Sự thay đổi này của anh ta tôi chưa thích ứng kịp.

"Này!" Hiểu Phong đột nhiên lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Tôi quay sang nhìn thì thấy anh ta đang chìa tay ra đưa cho tôi vật gì đó. Nhìn kỹ lại, là một chiếc điện thoại. Tôi không khỏi sửng sốt, ánh mắt ghim vào đó.

"Gi...gi... đây?" Tôi mắt tròn nhìn Hiểu Phong.

"Còn có thể là gì nữa? Em nhìn mà không biết à? Hay là..." Anh chợt nhíu mày, nhìn tôi chăm chú, "Ồ quê không có nhìn thấy mấy thứ hiện đại thế này bao giờ hả?!" Giọng nói Hiểu Phong chuyển sang điệu cợt. Nhưng tôi không thèm để bụng.

"Là...cho tôi sao?"

"Uh." Anh đáp kèm theo cái gật đầu, đồng thời còn khuyến mãi tôi thêm một nụ cười nửa miệng ngạo mạn thường thấy của anh ta.

Tôi đứng hình, não bộ ngừng hoạt động, không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

"Nhưng...tại sao?"

"Thì để khi nào cần có thể liên lạc với em ngay chứ sao." Anh ta nhìn lại tôi một cách khó hiểu. "Cầm lấy đi! Mỗi tay chết đi được."

Giờ đây?! Tôi không bảo anh ta mua điện thoại cho tôi nha. Có gì nổi cáu với tôi.

"Không cần." Tôi lại định bỏ đi. Và anh ta cũng lại giữ được tôi dễ dàng.

"Cầm lấy. Còn muốn như hôm trước nữa à?"

Lặng người. Tôi nghe lầm không? Là anh ta, Hà Hiểu Phong kiêu ngạo, đang quan tâm tôi sao?

Tôi nhận lấy, vừa lúc ấy Hiểu Phong cũng lấy điện thoại của mình ra. Một chiếc y hệt của tôi. Chiếc điện thoại trong tay tôi rung lên và bắt đầu đổ chuông. Trên màn hình hiện lên hàng chữ: "Phong" trong mấy giây rồi vụt tắt. Đơn giản, mà sao tôi lại thấy tim mình bắt đầu đập nhanh dần.

"Cảm ơn."

* * *

“Hôm nay gia đình cô Lâm có việc, nghỉ đột xuất. Các em lấy giấy làm bài kiểm tra, hết tiết lớp trưởng nộp lại cho tôi.”

Vừa nói cô giáo chủ nhiệm vừa chép đề bài lên bảng, chúng học trò ở dưới cũng cặm cụi chép theo trong im lặng. Vậy mà chỉ cần cô vừa ra khỏi lớp thì không khí thay đổi hẳn. Xung quanh bắt đầu rì rầm trao đổi. Tôi chép đề xong chỉ biết ngẩn người, tính sao đây, bài này tôi không biết làm?!

Tính sao đây?! Sao đây?!

Duy và Yên cũng “đang chạy đôn chạy đáo” khắp nơi để hỏi han sau khi đã bàn với tôi một hồi mà vẫn không mang lại kết quả. Làm sao mà kết quả được, tôi đâu có biết làm đâu.

Tôi bắt giắc thở dài, khe liếc sang bên cạnh thì thấy “mặt lạnh” đang chăm chú ngoáy bút không ngừng trên tờ giấy. Có vẻ như bài toán này không làm khó cậu ấy thì phải. Hơn hai tháng học cùng nhau, không ít lần tôi thấy khâm phục trí tuệ của “mặt lạnh”. Môn học nào trông cậu ta cũng có vẻ lơ đãng, nhưng môn

Hix. Sao không chia cho tôi một chút thông minh đi, vậy có đỡ khổ hơn không.

Đang ngẩn ngơ nhìn thiên tài ở bên cặm cụi viết thì chiếc điện thoại để trong ngăn bàn rung liên hồi và tiếng nhạc chuông gà gáy bắt đầu vang lên. Tôi vội vàng lôi nora. Màn hình hiện dòng chữ: “Phong is calling”. Tôi nhấn vào nút nghe trên màn hình nhưng chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ nó đang nhận lệnh của tôi cả.

Trời ơi, cái thứ gì đây? Tôi không biết sử dụng cái thứ này!

Tôi vã mồ hôi lạnh với cái điện thoại trên tay, nghĩ thế nào lại quay sang nhìn mặt lạnh cầu cứu. Đúng lúc hần cũng quay sang nhìn tôi chăm chăm, có lẽ tiếng chuông điện thoại của tôi làm ảnh hưởng đến việc hần làm bài.

“Xin... Xin lỗi. Tôi... Không làm thế nào nghe được.”

Phản ứng tiếp theo của Vũ Uy là trợn mắt nhìn tôi. Bình thường cậu ta cũng chẳng phải người dễ chịu gì, giờ còn thêm cái biểu hiện này nữa. Tôi không khỏi nuốt khan nhìn cậu ta.

Vũ Uy thở dài, giật lấy chiếc điện thoại từ tay tôi. Tôi chăm chú nhìn theo những ngón tay thon dài của cậu ấy lướt trên màn hình. Ra vậy, tôi phải chạm vào đây rồi di tay sang bên phải. Loại điện thoại gì đây?! Không giống mấy cái tôi đã từng thấy. Chẳng trách Hiếu Phong không ngừng gọi tôi là: “Em-gái-quê”.

“Alo.” Tôi nhỏ giọng trả lời, bản thân làm việc vụng trộm nên tự giác cúi gầm xuống ngăn bàn. Đầu dây bên kia phát ra tiếng quát tháo khiến tôi muốn thủng màng nhĩ:

“Làm cái gì mà bây giờ mới nghe máy?!”

“Xin lỗi, tôi không biết dùng cái này. Lúc anh đưa có nói tôi dùng thế nào đâu.”

“...Ngốc...Ồ...uhm... Thế đang làm gì đấy?”

Tôi thở dài. “Đang làm bài kiểm tra.”

“Xong chưa?”

“Không biết làm.”

“...”

Nhưng sao tôi lại thể hiện một bộ dạng khép nép như vậy nhỉ?! Tôi có gì phải sợ Hiếu Phong. Tôi đang học mà còn gọi điện làm phiền, là một học sinh gương mẫu tôi phải có thái độ khác mới phải chứ nhỉ?

“Này. Anh gọi ầm ĩ chỉ để nói thế thôi hả?” Tôi bắt đầu thấy khó chịu với thái độ của anh ta, đã không làm được bài thì chớ, lại gặp phải kẻ lảm chuyện như này. “Không có gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

Không chờ anh ta đồng ý, tôi ngắt điện thoại. Đừng tưởng anh đưa tôi cái cục sắt này mà muốn nói gì thì nói đâu nhé! Huh. Tôi cũng không phải nô lệ của anh để mà muốn gọi khi nào thì gọi.

Tôi lại nhìn bài kiểm tra của mình, cố gắng đọc hiểu cái đề Lý cô cho. Bỗng nhiên người bên cạnh không chịu ngồi yên mà đứng phắt dậy. Bị hành động của cậu ta làm cho giật mình, tôi ngược mắt lên nhìn. Mặt lạnh à, cậu lại bị làm sao thế?! Trái tim bé nhỏ của tôi không chịu nổi tính khí thất thường của cậu đâu.

Vũ Uy cũng nhìn lại tôi, ánh mắt như đêm lạnh khiến người ta rùng mình. Tôi còn chưa hoàn hồn thì cậu ta ùng ùng bỏ đi, trước đó còn đập “Bộp” tờ kiểm tra của cậu ta xuống trước mặt tôi.

“What...what is this ????”

* * *

“A...a...a...” Thu Yên hét lên một tiếng tự do khi chuông báo kết thúc giờ học vừa reo. Tôi không khỏi bật cười khi nhìn cô bạn. “Mình sẽ viết đơn khiếu nại cái trường này. Cho đề kiểm tra còn khó hơn đề thi tốt nghiệp. Bực mình quá...á...”

Cô bạn vội vàng thu dọn sách vở rồi quay xuống tôi.

“Nhanh. Chúng ta đi ăn để giải sầu!”

Vậy là không chờ tôi kịp phản ứng cô ấy đã lôi tuột tôi ra khỏi lớp, Duy vội đuổi theo í ới gọi đằng sau.

Chúng tôi, như mọi khi, lại ngồi vào chiếc bàn quen thuộc sau khi đã lấy xong phần cơm của mình. Đối lập với chiếc khay ngập thức ăn của cô bạn là chiếc khay gần như trống rỗng của tôi. Tôi hầu như không có cảm giác thèm ăn.

Không hiểu có phải do đã quen với sự có mặt của Hiểu Phong hay không mà tôi lại vô tình tìm kiếm hình bóng của anh ta trong căn-tin. Tôi lơ đãng ngó quanh nhưng không thấy anh đâu, bỗng dưng trong lòng có một cảm giác hụt hẫng khó tả.

Tôi trở lại với bữa trưa của mình, đầu óc mông lung kì lạ.

“Lại ăn uống thế này sao?!” Một giọng nói bất ngờ chen ngang đánh tan không gian riêng của tôi, là Hiểu Phong.

Tôi hơi ngạc nhiên khi anh xuất hiện, và thêm nữa, trong lòng hình như còn có chút vui vẻ.

“Anh ngồi đây không ảnh hưởng gì đến các em chứ?!” Hiểu Phong tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, hướng ánh nhìn đến hai người ngồi đối diện là Duy và Thu Yên mà hỏi bằng giọng rất lịch sự.

Hai tên ngốc cạy thi nhau lắc đầu, mắt vẫn chữ A, miệng vẫn chữ O nhìn sự xuất hiện của Hiểu Phong, trông đến là buồn cười.

Anh đặt chiếc hộp “cá bơi lội” cùng một cốc nước táo ép xuống bàn trong ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả những thành viên ngồi tại bàn này. Tôi nhìn sang Hiểu Phong, chỉ thấy anh ta cười và nói:

“Em ăn đi.”

Tim tôi nháy nhót trong lồng ngực trước biểu hiện của anh, mặt và tai dần chuyển sang màu của quả gấc chín. Lại thế rồi...

“Anh...anh... lại làm trò gì vậy?” Tôi lí nhí, mắt lén lút nhìn xung quanh. Tôi biết ngay mà, anh ta lại khiến cho tất cả mọi người ở đây chú ý đến chúng tôi.” Lại mang cái hộp này đến đây làm gì?”

“Bữa trưa cho em chứ sao.” Anh ta thản nhiên trả lời, không mấy quan tâm đến xung quanh xem mọi người đang nhìn nhận sự việc này ra sao, bao gồm cả tôi.

“Tôi có đồ ăn đây rồi, anh mau mang đi chỗ khác đi, tôi không muốn mọi người hiểu lầm đâu.”

“Hiểu lầm gì?” Anh ta hỏi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Mấy cô nàng FC của anh sẽ cho tôi một trận nếu họ tưởng anh đang quan tâm đến tôi đấy, làm ơn cho tôi bình yên đi. Anh cứ bơ tôi đi như trước là được mà.”

Câu nói cuối cùng của tôi kết thúc, tôi thấy hàng lông mày của Hiếu Phong chau lại, hai con ngươi đen kịt nhìn xoáy vào mắt tôi, một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng tôi, báo hiệu một điều không tốt đẹp gì sẽ xảy đến.

Vậy nhưng đáp lại nỗi sợ hãi của tôi, Hiếu Phong chỉ đứng dậy bỏ đi, ánh mắt nhìn tôi đầy giận giữ xen lẫn bi thương. Tôi hoa mắt chẳng?!

“Ändi!” Anh ta chỉ bỏ lại câu nói đó.

Tôi á khẩu.

“Khaimau! Cậu và Hiếu Phong rốt cuộc là như thế nào?!” Thu Yên hai tay chống nạnh nhìn tôi đầy đe dọa.

Gì đây? Trátán? Uy hiếp? Ép tôi phải khai ra quan hệ giữa tôi và Hiếu Phong là gì sao?

“Chuyện...chuyện gì chứ?” Tôi chối, tự tôi cũng nhận thấy giọng mình nghe chẳng có sức thuyết phục chút nào.

“Còn chối?! Chẳng phải anh Hiếu Phong rất hay quan tâm đến cậu sao? Mấy lần rồi còn mang cơm đến cho cậu nữa.” Cô bạn cười gian xảo, “Còn không mau khai ra để được nhận khoan hồng?! Muốn bị trừng phạt đúng không?”

“Thật...thật sự không có quan hệ gì mà.” Tôi cố gắng nhìn Thu Yên bằng ánh mắt chân thành nhất có thể. “Cậu phải tin mình, mình chỉ vừa mới chuyển đến đây thôi mà, còn chưa hết một học kỳ nữa kìa.” Tôi im lặng mấy giây, suy nghĩ xem nên nói gì tiếp, “cậu thử nghĩ xem, nếu mình có quan hệ gì với anh ta thì phải ngay lập tức lao đến mà làm thân, làm quen chứ. Anh ta nổi tiếng vậy cơ mà...”

Tôi lặng lẽ quan sát phản ứng của cô bạn, vẻ mặt kia cho thấy cô ấy đang cân nhắc những gì tôi nói, không phải là không có lý đúng không?!

“Uhm...cậu nói cũng đúng.” Thu Yên gật gù. “Nhưng mình vẫn thấy lạ. Tại sao anh Hiếu Phong lại quan tâm đến cậu như thế? Hay anh ấy thích cậu rồi hả Yên?”

Sét đánh giữa trời quang. Tôi bị tiếng sét ấy làm cho đơ người, não bộ hoàn toàn tê liệt.

“Gì...gì...chứ?! Th...í...ch... Thích? Gì????”

Tôi lắp bắp không ra tiếng. Không tin nổi cái điều mình vừa nghe từ cô bạn.

Không thể nào. Không thể nào có chuyện Hiếu Phong thích tôi. Không thể nào. Tất cả những chuyện anh ta làm chỉ nhằm khiến tôi bẽ mặt và gặp rắc rối ở trường thôi. Không bao giờ giữa chúng tôi lại có thể nảy sinh thứ tình cảm ấy.

“Này...Không phải là cậu cũng thích anh ấy rồi đấy chứ?! Sao mặt lại đỏ lên thế kia?”

Thích Hiếu Phong? Tôi thích Hiếu Phong?

No! N-e-v-e-r...

Tôi không thể nào thích anh ta, tôi cũng không cho phép mình như thế. Dù gì đó cũng là anh trai tôi. Anh trai! Không phải bạn trai!

Tôi, không bao giờ được phép đối với anh như thế. Không thể. Tôi không ngừng tự thôi miên chính mình.

* * *

Tan học...

Vừa nghe tiếng chuông lanh lảnh thông báo tự do tôi cũng như các bạn khác bắt đầu thudon sách vở ra về. Thường thì tôi luôn là người rời khỏi lớp gần như sau cùng, đơn giản, tôi thấy không có gì phải vội. Tôi không phải làm việc nhà, cũng không có bạn bè đi cùng đường, càng không có anh chàng nào đứng đợi ngoài cổng để phải vội vã chạy thật nhanh ra đón người ta. Tôi, cứ như vậy, chỉ cần thông thả mà ra về.

Cái nhạc chuông gà gáy vô duyên tự dưng vang lên inh ỏi. Kẻ nào lại lấy thứ âm thanh ấy làm nhạc chuông không biết nữa.

Nhưng cái gì khiến lưng tôi nhột nhột nhỉ? Mà cái tiếng chuông vô duyên kia hình như ở gần tôi lắm?!

“O – M – G!”

Giờ mới chợt nhớ ra tôi là chủ nhân của cái nhạc chuông đáng ghét ấy đi. Khỏi phải chê xemai là người không có thẩm mỹ. [- _ -]

Tôi chán nản lấy điện thoại ra nghe. Có nghĩ bằng đầu gối cũng biết ai đang gọi.

“Alo.” Thế mà tôi lại không dám tỏ thái độ gì, ngược lại còn thấy chút vui vui khi Hiểu Phong gọi cho tôi.

“Tan học chưa?” Anh hỏi bằng một giọng đều đều, nghe không ra chút cảm xúc gì.

“Rồi ạ.” Tôi cũng đáp tương tự.

“Thế em đang ở đâu rồi?” Giờ hình như tôi nghe ra một chút quan tâm.

“Em đang ở hành lang.” Tôi không nhanh không chậm trả lời anh.

“Đang trên đường về?”

“Vâng.”

“Nhanh lên, anh đợi em ở cổng cùng về nhé.”

Không để tôi trả lời, Hiểu Phong ngắt máy. Mặc kệ tôi đứng ngẩn ngơ ở hành lang mấy phút để tiêu hóa hết cuộc đối thoại vừa rồi.

Vừa ra tới cổng trường, tôi còn đang thở hổn hển thì đã nghe thấy giọng nói thiếu kiên nhẫn của Hiểu Phong:

“Sao em lúc nào cũng như rùa bò thế?! Đây không phải là nhà em đâu. Thời gian của anh quý báu lắm.”

“Mang cặp giúp anh.” Rồi không để tôi kịp lấy lại hơi thở, anh ta quăng ngay chiếc cặp sách của mình về phía tôi sau đó thì quay người bước đi, giọng nói vô cùng thần nhiên như thể cái mệnh lệnh anh ta vừa nói ra chính là một trong các cách dùng của thì hiện tại đơn vậy.

Tôi lại một lần nữa bị anh ta nhấn nút “Stop” mà dừng hình.

“Còn không mau đi?! Muộn rồi.”

Vậy là trong ánh hoàng hôn một chiều nọ, trên con đường đi học thường ngày vẫn tươi đẹp của tôi, có bóng hình một tên ác quỷ đội lốt thiên thần với gương mặt đẹp trai vô cùng đang thông thả từng bước phía trước, theo sau hắn ta là một nữ nô lệ đang khệ nệ mang vác túi lớn túi nhỏ nặng trĩu những sách vở.

Trong cái khung cảnh vô cùng tiêu điều này, lời của Thu Yên đột nhiên lại vang vọng bên tai tôi khiến tôi bắt đầu suy nghĩ.

Cảm giác thích một người là như thế nào?

Tim đập rộn ràng, mặt mũi đỏ au khi nhìn thấy, khi đứng bên cạnh người ấy?

Tôi có tất cả những triệu chứng trên lý thuyết đó khi tôi ở bên Hiểu Phong. Nhưng cho xin đi, không bao giờ có cái kết luận như về còn lại của cái câu ghép ấy đâu. Trừ phi tôi bị tâm thần phân liệt hoặc mắc chứng tự ngược thì mới thích anh ta. Bởi vì ngay lúc này đây, tôi chỉ ước gì có thể một cái giẫm chân thôi là có thể đè bẹp con sâu xui xẻo ấy dính xuống mặt đường mà đi đi đi đi cho nát tươm mới hả dạ.

Con sâu ấy đúng là không tốt đẹp gì cho cam mà. Tưởng anh ta tốt bụng đưa điện thoại cho tôi dùng, hóa ra đều có mục đích cả. Mà lại chẳng phải mục đích tốt đẹp gì.

Vì muốn tốt cho tôi ư?

Nhắm nhí!!

Muốn hành tôi chết thì có.

Thiên thành giả danh: Not me!!!

Nô lệ đáng thương: Not him!!!

5. Chương 5 : Mơ Hồ

[Ngay từ giây phút ban đầu, anh đã lặng lẽ từng bước đi vào trái tim em, không ồn ào, không báo trước. Để rồi sau đó thì sao? Anh lạnh lùng, anh hồ hững nhưng em lại tình nguyện làm nạn nhân của anh trong một đoạn tình cảm nhìn không ra kết thúc...]

* * *

Tôi đang chăm chú nghiên cứu cách chobài hát vào điện thoại và đổi cái thứ nhạc chuông ngớ ngẩn của nó đi thì có tiếng gõ cửa phòng.

Ra mở cửa, tôi không khỏi ngạc nhiên khi người đang đứng đó là con sâu xui xẻo.

“Muộn rồi anh còn tìm tôi làm gì?”

Anh ta ngó lơ tôi mà cứ thế thản nhiên lách người chui vào phòng.

“Anh lại muốn gì nữa?! Ai cho anh vào?” Tôi đuổi theo muốn lôi anh ta trở ra.

“Em đang làm gì đấy?” Hiểu Phong thản nhiên ngồi trước máy tính của tôi, chăm chú nhìn vào màn hình.

Trước thái độ tự nhiên như ruồi này của anh ta, tôi thực sự muốn lấy cái vĩ nan của cô Mai để đập cho anh ta dưngvo ve. Từ sâu biến thành ruồi đúng là bước tiến mới trong sự tiến hóa của nhân loại. Rất tiếc là tôi lại chẳng có đủ dũng khí để mà làm cái hành động cảm tử đáng khen ngợi ấy.

Ngậm ngùi nhìn cái ngai vàng đang bị chiếm dụng của mình, tôi đành ngồi xuống mép giường ở bên cạnh xem xét xem con sâu này lại tính làm gì ở đây.

Hiểu Phong chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, mở lần lượt các cửa sổ tôi đã xem. Bỗng dưng anh ta phá lên cười.

“Anh cười cái gì chứ?!” Tôi có chút khó chịu trước cái vẻ hả hê khi nhìn thấy người khác không bằng mình của anh ta. “Mau... mau ra khỏi phòng tôi đi.”

“Em đang học cách sử dụng máy tính này đấy hả?” Vừa nói anh ta vừa giơ những thứ tôi đang bày trên bàn lên, khoe miệng lại giương lên một đường cong quyến rũ như mọi khi nhưng sao lúc này tôi lại thấy nó đáng ghét thế không biết.

“Kệ tôi. Không thì anh lấy lại hết đi. Tôi không cần!” Tôi thấy giờ mình đã thành con ngốc để anh ta trêu học rồi. Tự dưng lại thích thú với món đồ không phải của mình làm cái gì cơ chứ?!

“Em gái quê, em giận dữ gì đấy? Để anh làm cho mà xem này.”

Tuy trong lòng bực bội vì thái độ của Hiểu Phong nhưng tôi vẫn không kiềm nổi tính tò mò mà ngó xem anh ta làm như thế nào.

Đột nhiên anh ta lại quay ra nhìn tôi, nở nụ cười khó hiểu. Hừ... cười cái gì mà cười.

Nhưng phải công nhận một điều, con sâu xui xẻo kia dù có xấu tính và rất đáng ghét nhưng vẫn còn một chút tốt bụng vì đã giúp tôi.

Hiểu Phong đi rồi, còn lại một mình trong phòng, tôi ngẩn ngơ nhìn cuốn lịch để bàn trước mặt, sau đó thì thở dài. Tôi ở đây được nửa năm rồi, cũng đã quen với cuộc sống mới. Tôi sắp được trải qua cái Tết với gia đình mới của mình. Mọi năm ở cùng bọn trẻ trong viện, món quà lì xì tôi thường xuyên nhận được là vở và bút mực. Viện trưởng và lũ nhóc thường hay khen chữ tôi đẹp, tôi còn thấy mình thật vinh dự khi ngày đó được đảm nhận trách nhiệm luyện chữ cho lũ nhóc. Giờ nghĩ lại, mọi thứ quả thật đã chỉ còn là kỷ niệm.

Ánh mắt lơ đãng chuyển sang tấm hình cả gia đình chụp chung ngày tôi mới tới. Trong ảnh, cha mẹ nở nụ cười, cô bé trong ảnh cũng cười thật hạnh phúc, khoe mắt cong cong, cậu trai đứng phía sau cô chỉ hơi nhếch khóe miệng, còn ánh mắt thì hồ hững.

Hiểu Phong, rốt cuộc tôi ở đâu?

* * *

“Yên, đã xong đề cương toán chưa? Đưa xem nào.”

Tôi ngược mắt lên nhìn kẻ đang cưỡiinham nhở trước mặt mình, là Duy. Tôi đưa quyển vở lúi từ ngăn bàn ra, chán nảnlắc đầu. Cậu bạn loạch xoạch gỡ hết trang này đến trang khác, trong khi tôigục đầu xuống mặt bàn.

“Làm xong rồi còn nói chưa xong?!”

“ ... ???”

Tôi lấy lại quyển vở từ tay Duy. Cái gì thế này? Những trang viết cuối cùng này, đây... đây chẳng phải là những câu tôi còn chưa làm được sao?

Tôi ngẩn người, suy nghĩ trong đầu như một mớ bòng bong, hỗn loạn. Nhưng rất nhanh mọi chuyện trở nên rõ ràng, tôi nhận ra nét chữ đó, là của Hiếu Phong. Và ngoài tôi ra, chỉ có anh ta là có thể động vào vở của tôi.

Chỉ là... tại sao?

Why? Why? Why?

Vấn đề này cứ luẩn quẩn trong đầu tôi suốt một buổi sáng, mãi cho đến khi đã ngồi trong canteen cùng Duy và Thu Yên đầu óc tôi vẫn mông lung.

“Nghĩ gì thế?”

Tim tôi nảy lên một nhịp lạ thường, là bởi vì sự xuất hiện của Hiếu Phong. Tôi ngược lên nhìn anh ta, chợt phát hiện Thu Yên và Duy đã chuyển sang bàn bên cạnh ngồi từ khi nào rồi.

Anh ta, như mọi khi lại nhìn chăm chăm vào bữa ăn của tôi: cơm trắng, thịt viên sốt cà chua, rau cải xanh xào tỏi. Tôi cũng nhìn vào khay của Hiếu Phong, anh ta cũng ăn giống y như vậy. Tôi không thể không dùng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ nhìn anh ta.

“Nhìn gì? Ăn đi!”

Anh ta thản nhiên ngồi đối diện tôi, bắt đầu ăn cơm.

“Này!” Tôi nhìn một vòng canteen, không ngoài sự đoán trông thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người. “Anh ngồi đây làm gì? Mọi người sẽ để ý đấy! Chẳng phải anh không muốn mọi người biết chúng ta có quan hệ sao?”

Tôi cố gắng hạ thấp âm lượng để chỉ mình tôi và Hiếu Phong nghe tiếng, nhưng anh ta lại phớt lờ điều đó, cứ điềm tĩnh ngồi ăn ngon lành giữa muôn vàn ánh mắt soi mói của mọi người.

Cuối cùng anh ta cũng đáp lại lời tôi: “Anh chỉ không muốn đi nói với mọi người rằng anh là anh trai của em.”

Khi anh ta nhìn thẳng vào tôi mà nói, một thứ cảm xúc khó tả chế ngự toàn bộ con tim tôi, tôi không biết tiếp theo mình phải nói điều gì nữa.

“Lại ngu rồi!” Anh ta cảm thán.

Lại ngu rồi? Ngu rồi???

Huh! A...h...h... Đồ con sâu xui xẻo xấu xa kia! Anh lại dám nói tôi ngu?! Tôi đi chết anh, đi chết a...n...h...!!!

Tôi trừng mắt nhìn vẻ mặt đắc ý của anh ta, tức tối nhai gấu nghiến viên thịt.

Hừ... Tôi coi đó là cái đầu anh đấy!

Ăn, ăn, ăn, ăn...

[Eck. Bạn Yên à, vậy bạn đang ăn sâu sao??? (> ~ <)]

* * *

Tan học, như mọi khi tôi lại vội vàng thu dọn sách vở để rảnh. Từ dạo ném cho tôi cái điện thoại, hơi một tẹo là anh ta sử dụng công nghệ hiện đại để rảnh tôi. Nhiều lúc chẳng hiểu ngồi trong phòng làm cái gì mà thay vì tự đi lấy nước anh ta lại gửi tin nhắn cho tôi.

Thôi được rồi, tôi đúng là không có lập trường nên vẫn lóccóc đi lấy nước dâng lên tận miệng cho anh ta. Sau đó nghĩ lại, để tránh tự sỉ vả chính mình, tôi quyết định coi hành động đó chỉ như... tưới rau mà thôi.

[Tử Yên, bạn càng ngày càng suy nghĩ quá kỳ quái rồi đấy! - . -!!]

Chúng tôi sống bước bên nhau trên đường về. Đông đến thật rồi. Đang là thời kỳ lạnh nhất của mùa đông, những tia nắng không còn đủ khả năng len vào khe hở giữa những tán lá hồng truyền đi chút nhiệt độ ấm áp của mình cho vạn vật trên mặt đất, nhất là vào thời điểm cuối ngày như bây giờ.

Có lẽ chẳng có ai như tôi, bỗng dưng cảm thấy việc ngấm bóng dáng con sâu đang đi trước mình cũng hay. Nghĩ đến chuyện anh ta đã làm bài tập giúp tôi, tôi thấy con sâu này cũng không đến nỗi tệ lắm. Lại nhớ, vì sao anh ta lại làm như vậy? Tôi vẫn chưa gom đủ can đảm để hỏi Hiếu Phong, vì vậy mà vẫn ôm một bụng thắc mắc mãi cho tới khi về đến nhà. Đến cuối cùng vẫn là không thể mở miệng.

Buổi tối, ăn xong là tôi lại đến thư viện nhỏ để học bài. Ôn tập chăm chỉ, thi đạt kết quả cao cha mẹ sẽ vui. Hôm qua mẹ gọi điện về hỏi thăm tôi chuyện học hành, cũng nhắc nhở tôi đừng ôn tập khuya quá, ảnh hưởng tới sức khỏe. Mẹ như thế, không yêu cầu tôi có thành tích gì càng tạo thêm áp lực cho tôi.

Thở dài. Tôi quyết định xuống nhà pha cốc coffee uống cho tỉnh táo. Bài tập còn nhiều mà chưa làm được là bao. Đầu thế để cha mẹ đang vất vả làm việc ở nơi xa xôi kia phải thất vọng vì mình.

Lọ cà phê mọi ngày để ở đây giờ đâu rồi nhỉ? Tôi lục lọi mấy ngăn tủ ở dưới đều không thấy. Có khi nào cô Mai cất nó đi không?! Haiz. Cô ấy lúc nào cũng thế, mấy thứ có “chất kích thích” đều hạn chế tôi dùng. Có lẽ lại cất lên tủ trên rồi.

Lúc này mới thấy chiều cao khiêm tốn đúng là không có lợi gì. Trong nhà, ngoài mẹ ra chỉ còn có tôi là thấp bé. Sovới cô Mai tôi thấp hơn 10cm, còn nếu so với con sâu kia, tôi thấp hơn gấp bốn lần nữa, tôi chỉ đứng tới ngang ngực anh ta.

Tôi đứng dậy kéo chiếc ghế vào gần kệ bếp và trèo lên. Đây rồi, lọ coffee tôi tự tay xay đang nằm phía sau mấy chiếc lọ đựng hạt điều và bơ lạc. Tôi phải kiễng chân lên mới với được tới chiếc lọ cất trong góc tủ.

“Cô Mai ơi là cô Mai, cô nhất định dùng cách này để ngăn không cho cháu uống coffee sao???”

“Em đang làm gì thế?!”

Tôi giật mình, thân thể theo phản ứng xoay lại. Tôi cảm nhận được mũi chân mình đang chạm vào mép ghế và rồi cả tôi và cái ghế nghiêng ngã dưới tác dụng của lực xoay của tôi và lực hút của địa cầu.

Xong! Lần này tôi thấm rồi.

“Cẩn thận!”

Chỉ trong tích tắc, tôi thấy Hiếu Phong lao về phía mình.

Tôi không rơi xuống đất mà rơi vào một vòng tay ấm áp. Hiếu Phong đã đỡ được tôi. Chúng tôi ngã xuống sàn nhà. Không, chính xác là Hiếu Phong đang ôm tôi còn tôi thì nằm trên người anh ấy.

Hold on!

Nằm trên người anh ấy...

Nằm...

Trên người anh ấy...

OMG!!!

Tôi? Đang nằm trên người anh ấy?

“Á...á...á...”

Tôi bật dậy khi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Em bị làm sao thế hả? Tự dưng leo lên đấy làm cái gì?”

Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, mặt lại bắt đầu đỏ lên vì xấu hổ, vì sự tiếp xúc thân thể vừa rồi.

“Xin... xin lỗi...”

Tôi chỉ nói được có thế rồi bỏ chạy. Phải, tôi bỏ chạy vì không thể tiếp tục nhìn Hiếu Phong. Nếu tiếp tục ở lại tôi không chết vì ngã mà chết vì đau tim. Và có thể cũng chết vì xấu hổ.

“Rầm...rầm...”

“Tử Yên, em mở cửa ra! Mau!”

“...”

Tôi ngồi trên giường, run rẩy vì giọng la lối đầy tức giận và những cái đấm cửa của Hiếu Phong. Không chỉ cánh tay thấy nhâm nhảm đau mà lồng ngực cũng thế.

“Chết tiệt! Tử Yên, em không mở cửa anh sẽ đập nát nó!”

“...”

“Cạch.” Tôi mở cửa.

Hiếu Phong gương mặt đỏ bừng vì giận giữ vội vàng lao vào phòng. Ánh mắt của anh ngay lập tức rơi trên người tôi. Tôi bị nhìn đến mất tự nhiên, bàn tay vô thức siết chặt lấy chỗ khuỷu tay giờ mới thấy đau.

“Đưa tay đây!”

“Hả?!”

“Điếc à? Anh bảo đưa tay đây!”

Tôi lại đơ người. Không hiểu sau khi anh ta nổi điên lên lại muốn làm trò gì nữa. Hiếu Phong kéo tay tôi về phía anh ta. Tôi nhăn mặt vì đau. Cả hai chúng tôi đều nhìn vào vết trầy ở tay tôi.

“Cái này... là do lúc nãy bị ngã.” Tôi nhỏ giọng giải thích.

Hiếu Phong thở dài. Kéo tôi ngồi xuống giường rồi đi về phía gần tủ quần áo lấy ra hộp cứu thương.

“Sao lại không cẩn thận như thế?!” Giọng anh đã dịu lại.

Anh... đang lo lắng cho tôi sao?

“Xin lỗi.” Bản thân tôi cũng không hiểu tại sao mình lại nói câu này.

“Khốn thật! Em xin lỗi cái gì chứ?!” Anh ta lại bắt đầu nổi cáu, bàn tay đang bôi thuốc cho tôi khựng lại. Tôi không dám nhìn lên, chỉ thấy hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm đang nổi lên gân xanh của Hiếu Phong.

Mất một lúc sau anh mới thở ra một hơi, những ngón tay cũng duỗi ra bình thường. Tâm tôi cũng buông lỏng. Thú thực tôi sợ nhất là lúc anh ta nổi cáu.

“Lần sau nếu không lấy được thành rồi người khác lấy giùm cho.”

Hiếu Phong nói xong thì bỏ đi. Để lại tôi một mình cứ ngẩn ngơ ngồi trong phòng, phân tích lại cái tình huống khó hiểu mơ mơ hồ hồ vừa rồi.

* * *

Chớp mắt thời kỳ thi đã kết thúc. Chúng tôi chỉ chờ kết quả thi và Sơ kết học kỳ là được nghỉ rồi. Khỏi nói cũng biết lũ học sinh vui như thế nào. Còn vui hơn là trường tôi quyết định năm nay chúng tôi sẽ thực hiện chương trình Huấn luyện quân sự trước Tết. Một tháng này xong sẽ nghỉ Tết luôn.

Huấn luyện quân sự à? Nghe là lạ.

Tôi háo hức vô cùng. Không biết một tháng sống trên núi thì sẽ như thế nào!?

Còn nói đến Hiểu Phong, tôi mơ hồ cảm thấy hình như anh ấy đang xa lánh tôi. Nói xa lánh là không hề ngoa. Sau vụ anh ta cứu tôi khỏi tiếp xúc thân mật với đất mẹ, mấy hôm liền chẳng thấy anh nói câu nào với tôi, dù là sai bảo hay quát nạt cũng không có. Không chờ tôi cùng đi học cũng không ngồi ăn cơm cùng tôi. Buổi tối thì thường xuyên đi chơi về muộn, cả người đầy mùi thuốc lá, tôi thậm chí còn thấy thoang thoang mùi rượu.

Anh ta sao vậy nhỉ?!

Mai là ngày chúng tôi lên đường. Lần đầu tham gia vào một hoạt động như thế này, tôi không khỏi hồi hộp. Cô Mai chuẩn bị cho tôi cả một thùng toàn đồ ăn nào lương khô, sữa tiết trùng, bánh Fresh Pie, còn cả ruốc, muối vừng, xúc xích, vân vân và vân vân đủ các thứ.

“Nhiều như này cháu mang sao nổi hả cô???” Tôi đen mặt nhìn đống đồ chất thành một ngọn núi nhỏ trên bàn ăn. Cô hình như còn lo lắng hơn cả tôi hay sao ấy, đã sắp đồ vào thùng rồi lại lúi lét ra kiểm tra lại một lượt. Tôi chịu thua.

“Từ nhà tới trường đã có chú Hùng đưa, đến trường thì xe của trường chở, tối nay sẽ có người mang lên phòng giúp cháu. Cháu có phải mang đâu, kêu ca gì?!”

Tôi: “...”

Cô vừa kiểm tra, thêm thêm bớt bớt rồi xếp vào thùng, vừa nói:

“Đang là mùa đông, trên núi rất lạnh, lại không thể thường xuyên về nhà, mang nhiều một chút nhờ đâu thức ăn không hợp khẩu vị còn có cái chống đói.”

“Cháu đi Huấn luyện quân sự đó cô. Phải chịu khổ cực mới phải chứ ạ? Mà...cháu cũng quen vất vả rồi. Ngày trước thiếu gì đêm cháu ôm bụng đói đi ngủ...”

“Con bé này...”

Cô bỗngưng ôm tôi vào lòng, vòng tay cô thật ấm áp. Tôi chợt thấy sống mũi cay cay. Kiếp trước tôi phải làm được bao nhiêu việc tốt kiếp này mới được sống giữa những người yêu thương tôi nhiều đến thế?!

Quần áo cũng đã sắp xong rồi, mọi thứ cô Mai đều giúp tôi kiểm tra lại một lượt, đầy đủ cả.

Tôi ngồi thẩn thờ trên giường. Nói chuyện điện thoại với mẹ xong tôi đâm rầu rĩ. Cha dù bận cũng vẫn nói vọng vào nhắc nhở tôi mấy câu giữ gìn sức khỏe. Tôi thực cảm động.

Vậy mà không hiểu sao tôi vẫn thấy lòng trống trải, thiếu thứ gì đó chẳng? Tôi có quên mang gì không nhỉ?! Thế là tôi lại giở túi đồ cá nhân ra, kiểm tra lại. Rồi thì thu hết các thứ, cất lại như cũ. Trên giường lại trống chơn như cũ, chỉ còn chiếc điện thoại Hiểu Phong đưa tôi.

Phải rồi, cả ngày nay tôi chưa gặp anh ấy. Lớp 12 không phải tham gia đợt huấn luyện này, anh ấy đã nghỉ tết rồi. Không còn gì bó buộc, không ngày nào anh ấy không đi chơi.

Mai tôi đi rồi, anh ấy có biết không? Một tháng trời sẽ không được gặp nhau, chắc chỉ có tôi thấy nhớ anh ta thôi nhỉ?! Tôi hiểu một điều, có thể chúng tôi sống cùng nhau, đối thoại chỉ bằng những tranh cãi vụn vặt, nhưng tôi vẫn luôn coi đó là anh trai của mình, vẫn rất dễ tâm tới anh ta. Đó, giống như là thói quen trong cuộc sống dù rằng chỉ có mình tôi thấy như vậy.

Nhìn màn hình điện thoại tối thui, không hiểu sao tôi lại khóc, sau đó thì nước mắt cứ rơi không ngừng lại được.

“Cộc, cộc, cộc.” Ba tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên.

Tôi cố gắng thu lại nước mắt, kiềm chế không cho chúng tiếp tục rơi. Mấy giây sau khi ổn định lại tinh thần mới ra mở cửa.

Thật bất ngờ, người đứng đó là Hiểu Phong...

6. Chương 6 : Mặt Lạnh

[Anh có phải một giấc mơ?

Nếu không tại sao mọi thứ quanh anh và cả chính anh lại luôn kỳ ảo như vậy?

Những ngọt ngào anh mang đến cho em không thể diễn tả bằng lời bởi không có ngôn từ nào có thể làm rõ được điều mà em đang cảm nhận lúc này. Em chỉ biết chúng tuyệt vời như thế, ngọt ngào như vậy...

Nếu chỉ là một giấc mơ, em nguyện mình muôn đời không tỉnh giấc...]

* * *

Hiếu Phong, cuối cùng thì cơn sâu xui xẻo đáng ghét này cũng tới. Hóa ra tôi lại để ý anh ta nhiều như vậy. Tôi chợt nghĩ, chúng tôi thật sự chỉ mới biết nhau thôi sao?

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Giọng Hiếu Phong trầm trầm, anh ta không vào như mọi khi mà chỉ đứng bên ngoài nhìn tôi. Đèn hành lang hơi tối, tôi không thể nhìn rõ sắc mặt anh ta, nhưng đứng gần nhau như thế này, tôi có thể ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người anh.

“Uhm, cũng xong hết rồi.” Tôi bỗng nhiên lúng túng, không biết nói gì tiếp theo. “Anh... chưa ngủ à?”

“Uhm...”

Im lặng, một khoảng lặng tưởng chừng như kéo dài vô tận. Hiếu Phong chỉ đứng đó nhìn tôi. Ánh mắt anh dường như lấp lánh trong màn đêm, dường như mang bao tâm sự, và dường như tôi không thể hiểu.

Anh chợt tiến lên một bước, dang tay ôm tôi vào lòng. Tôi yên lặng trong vòng tay ấm áp đấy. Nghe tiếng anh nói và cảm nhận hơi rượu nhàn nhạt phả lên đỉnh đầu tôi.

“Phải biết tự chăm sóc bản thân.”

“...”

“Buổi tối đừng ra ngoài một mình.”

“...”

“Nhớ ăn uống đầy đủ.”

“...”

“Nếu thức ăn khó ăn quá thì phải biết gọi điện về, đừng bỏ bữa.”

“...”

Tôi không biết làm gì hơn là im lặng. Tôi nghe thấy tiếng thở dài của Hiếu Phong và anh như đang siết chặt vòng tay ôm tôi. Tôi cũng thấy hốc mắt mình nóng nóng.

“Không phải anh đang quan tâm tôi chứ?! Nếu muốn làm tôi cảm động thì anh thành công rồi đấy. Tôi rơi nước mắt rồi này...”

Hiếu Phong nhẹ nhàng đẩy tôi ra, tôi tranh thủ lau hạt nước sắp rơi trên mặt mình. Nhìn anh ta mà nói: “Cảm ơn anh.”

Đáp lại tôi lại là nụ cười tỏa nắng như mọi khi của anh. Hiếu Phong không nói gì nữa, lại nhìn tôi nhưng ánh mắt không còn vẻ thâm trầm như trước mà thay vào đó tôi thấy như có một tia ấm áp lan tràn.

“Muộn rồi, ngủ đi!”

Anh ta nói rồi xoay người trở về phòng, trước khi đi còn thành công vỗ rối mớ tóc vốn đã không gọn gàng gì của tôi.

Nét tình thái độ của anh vừa rồi tôi tạm tha cho anh đấy, sâu xui xẻo.

* **

Xe của chúng tôi dừng trước cổng doanh trại khi trời đã về chiều, sau khi ổn định hàng lối thì lũ lượt kéo vào. Cả quá trình xếp hàng, điểm danh, phân đội, vân vân khiến tất cả hào hứng của chúng tôi tan biến. Nhìn túi lớn túi nhỏ lỉnh kỉnh dưới chân mình, giờ tôi mới thấy oải.

“Còn làm gì thế?” Một giọng nói vang lên sau lưng tôi. Quay lại nhìn, là Vũ Uy.

“Ồ... không có gì. Cậu...”

Tôi chưa kịp nói xong thì đã thấy cậu tanh nhẹn xếp gọn đồ đạc của tôi lên chiếc xe đẩy đang để mỗi một chiếc túi du lịch cỡ trung bình, đoán không chừng đó là của cậu ta.

“Cậu làm gì vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Vũ Uy trừng mắt nhìn khiến một cơn run rẩy chạy dọc theo sống lưng tôi. Tôi theo bản năng lùi lại một bước, thấy cậu ta nhún mày bấy giờ tôi mới ý thức được là mình hơi thất thố.

“Ồ... ừm...” tôi tìm tòi xem nên nói gì trước hành động trượng nghĩa này của mặt lạnh, “để tôi làm được rồi.”

Từ khi nào thì cậu ta lại để ý đến chuyện của người khác vậy?

[Phải xem người khác ở đây là ai bạn Yên ạ! ^ _ ^]

“Có mang nổi không?” Cậu ta nhún mày.

Tôi nhìn đồng hồ, nhìn Vũ Uy, rồi lại nhìn đồng hồ. Thôi được rồi, quãng đường tới ký túc xá chonẽ được thông báo là khá dài, tự tôi đứng là không biết xoay sở thế nào cho được. Và khỏi cần chờ tôi trả lời, cậu ta cứ thế đẩy chiếc xe về phía trước. Tôi chỉ còn cách im lặng nối gót theo sau.

“Này, cậu kiếm được cái này ở đâu hay vậy?” Cảm thấy mình tay không đi bên cạnh như này cứ dư thừa sao sao ấy nên tôi cố gắng tìm chuyện để nói.

“Mượn.” Cậu ta không nhanh không chậm trả lời tôi. Hiếm khi mặt lạnh ra tay giúp đỡ bạn bè thế này, tôi đứng là... gì nhỉ... theo cách nói trong mấy quyển truyện tôi hay đọc chung với Thu Yên là “Thụ sủng nhược kinh”.

[^ 0 ^]

Hắc hắc, có người giúp đỡ thế này xem ra vận may của tôi không tệ chút nào rồi.

Dưới thái độ “Quân tử động thủ không động khẩu” của Vũ Uy, chúng tôi đến ký túc xá dành cho học sinh nữ trong im lặng. Cố gắng nói chuyện với một kẻ không thèm đếm xỉa tới mình đúng là cần rất nhiều sự nhẫn nại. Rất tiếc, tôi không đủ. Mặc dù cảm kích vì hành động của Vũ Uy nhưng trong lòng tôi không khỏi có một chút khó chịu. Cậu ta có cần phải kiêu ngạo đến thế không?! Không nhìn được, tôi lên làm mặt quỷ sau lưng mặt lạnh. Ai bảo cậu ta đáng ghét thế chứ!

Nhưng có nằm mơ tôi cũng không ngờ Vũ Uy lại quay lại nhìn tôi đúng vào lúc này. Gương mặt cậu ta thoát trắng thoát đen, cuối cùng thì nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ tới mức ...không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Ack! Tôi - tiêu - tùng- rồi!

“Ah...ha... ha... ha... Tôi... tôi... À, đến rồi đến rồi, cảm ơn cậu, cảm ơn... Tôi đi trước nhé!” Tôi vội vàng lấy đồ ra khỏi xe rồi cuống lên chạy vào căn phòng gần đó. Không hiểu sức lực ở đâu tuôn trào khiến tôi có thể vèo một cái lao luôn vào trong, đóng rầm cửa lại. Các bạn trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn tôi ôm ôm xách xách đủ các thứ đồ.

“Ha... ha... Xin lỗi, xin lỗi. Mình không cố ý sập cửa.” Tôi cười gượng nhìn mọi người. Tôi canh giữ ổ cửa một lúc lâu rồi mới dám ló đầu ra quan sát tình hình.

“Phù...” May quá, mặt lạnh đi rồi, tôi thì vẫn an toàn. Vẫn an toàn...

* * *

Đêm đầu tiên ngủ ở ký túc xá, tôi nằm trên giường mà không chợp mắt được. Đã có thông báo đi ngủ từ sáu mươi phút trước và tôi cũng nằm lẩn qua lẩn lại chừng ấy thời gian. Bình thường tôi vốn ngủ ít, nay lại

không quen giường, quả thực là khó nhắm mắt. Có mấy bạn cùng phòng vẫn đang thức, nhưng lại không vì nguyên nhân giống tôi. Trong đêm tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng rì rầm nhỏ của máy cô gái, họ đang trù trù nói chuyện điện thoại. Tôi bất giác cũng lôi điện thoại dưới gối ra, ngần ngừ nhìn màn hình. Tôi đã tắt chuông nhưng lại sợ có ai gọi điện hoặc nhắn tin đến nên thi thoảng lại lôi điện thoại ra xem. Xong lại cười chính bản thân mình.

Giờ này thì còn ai kiếm tôi nữa đây?

Vừa nói chuyện với mẹ rồi.

Bố cũng đã hỏi thăm tôi.

Cô Mai nhắc nhở tôi nhớ ăn uống đầy đủ.

Hiếu Phong cũng tùy tiện hỏi một câu phòng ký túc có bao nhiêu người.

Hết.

Tôi cũng không biết bản thân đang mong đợi điều gì. Tôi miên man nhớ đến những chuyện đã qua, trong đầu lần lượt hiện lên hình ảnh của cha mẹ tôi, cha mẹ nuôi, của Hiếu Phong. Cuối cùng chẳng rõ tôi nhớ đến chuyện nào thì ngủ mất.

Cuộc sống tuân thủ kỷ luật chặt chẽ của chúng tôi bắt đầu ngay buổi sáng hôm sau. Vì ngủ không sâu giấc nên tôi tỉnh ngay khi tiếng chuông báo thức của ký túc vang lên. Cả phòng lục đục thay phiên nhau vệ sinh cá nhân rồi xếp hàng nghiêm chỉnh dưới sân. Trong những con sâu ngủ kia, ngày thường được ngủ muộn hơn một chút, hôm nay phải dậy sớm hơn một chút nên trên mặt không khỏi có nét dờ dẩn. Tôi nhìn Thu Yên mà buồn cười. Cô bạn đứng gật gù ngay trước tôi, thi thoảng lại giật mình rồi lắc lắc cái đầu, rồi lại gật gật. Tôi cười đến nỗi cơ miệng cứng ngắc, còn tranh thủ lấy điện thoại ra ghi lại khoảnh khắc hay ho đáng nhớ này.

Rất nhanh chóng những giờ học buổi sáng đã trôi qua. Chúng tôi lại xếp hàng chuẩn bị ăn trưa. Nhìn một bàn thức ăn khiêm tốn trước mặt, tôi thấy hơi sợ.

Món tôm rang: Tôi bị dị ứng với vỏ tôm, những con tôm be bé này thì không thể trông chờ vào việc bóc vỏ đi mà ăn.

Món thịt gà xào với xả băm nhỏ: Tôi ăn xả vào sẽ có mùi vị như nuốt phải xà bông.

Bí đỏ luộc: Xem ra là món duy nhất tôi ăn được.

Ah...ah...ah... Tôi muốn ăn thịt viên sốt cà chua! Tôi muốn ăn gà rán!

Một vấn đề nổi cộm lên trong phòng ký túc vào sau giờ cơm tối là chuyện tắm giặt. Chúng tôi có nước nóng để tắm, tuy không thoải mái như ở nhà nhưng cũng không đến nỗi thiếu thốn. Nhưng giặt đồ thì khác, không thể lấy nước nóng để giặt, chỉ có thể giặt bằng nước lạnh. Tôi thì thấy chuyện này không có gì khó khăn lắm vì tôi vẫn làm thường xuyên. Chỉ có điều mấy bạn cùng phòng tôi không được như thế. Tôi đã nói thế nào nhỉ, đây giống như trường học hoàng gia vậy, bình thường họ đều không phải động tay động chân vào mấy việc nhà như thế này. Tôi cũng sống cùng một tầng công tử đầy thôi, có bao giờ thấy anh ta làm những công việc đại loại như giặt giũ quần áo hay dọn dẹp phòng ngủ đâu. Tôi nghe các bạn bàn bạc đến chuyện này thì không khỏi cười khở, cuối cùng khi tôi mang quần áo đi giặt thì họ đang phân vân không biết nên gấp gọn gàng quần áo lại chờ người nhà đến lấy hay thuê người giặt cho.

Bể nước ở sau ký túc xá được soi sáng bằng một ngọn đèn vàng. Giữa đêm đông mịt mù nó tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp như một mặt trời nhỏ. Tôi lặng lẽ xả nước rồi bắt đầu giặt đồ. Hóa ra nước không đến nỗi lạnh như tôi vẫn sợ. Có một vài bạn nữ nữa cũng giặt đồ giống tôi, họ vừa làm vừa nói chuyện rất vui vẻ. Cô gái với mái tóc chấm vai đang cười khúc khích vì động tác lóng ngóng của bạn mình, cô bạn còn lại không chịu kém cạnh cũng đáp lại chê cô ấy cho quá nhiều xà phòng khiến cho cả khoảng sân nhỏ toàn bọt trắng xóa. Tôi nhìn xung quanh mình, đúng là toàn bọt trắng thật. Tôi tự nhiên mỉm cười, không hiểu sao trong lòng thấy vui vui.

Tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi vội vàng xả hết bọt xà phòng dính trên tay rồi lôi chiếc máy từ trong túi ra. Ai vậy nhỉ?

Tôi chần chờ mấy giây rồi bắt máy: “Alô!”

“Đang ở đâu đấy?”

Tôi muốn nổi nóng rồi nhé!

Ở đâu ra kiểu gọi điện cho người ta không xưng tên xưng tuổi lại đem cái giọng chất vấn ấy ra hỏi. Ở đâu cái gì mà ở đâu. Tôi còn không biết cậu là ai kìa.

“Nhầm máy rồi!” Tôi bực bội đáp lại rồi tắt máy.

Nhưng chưa đến hai giây sau chuông điện thoại lại reo. Tôi hậm hực bắt máy, định bụng sẽ mắng xối xả kẻ vô duyên tự mần này một trận.

“Tôi, Vũ Uy đây.”

Chỉ một câu giới thiệu đơn giản ấy đã đè bẹp cơn tức giận của tôi. Vũ Uy? Cậu ta tìm tôi làm gì!?

“Này!” Thấy tôi im lặng câu ta lại lên tiếng.

“Ừ...” Tôi theo phản xạ đáp lời cậu ta.

“Đang ở đâu thế?” Cậu ta hỏi tôi, giọng điệu đã bớt đáng ghét đi một chút.

“Tôi đang giặt đồ. Ở bể nước sau ký túc xá. Có việc gì vậy?”

“Không có gì.” Cậu ta im lặng mấy giây rồi nói tiếp: “Tôi ra đó cùng cậu.”

Cậu ta ngắt máy, bên tai tôi chỉ còn vọng lại những tiếng tút tút khô khan. Tôi ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại trong tay. Không thể hiểu nổi hành động của người này. Tôi mơ hồ có cảm giác cậu ta đang biến thành một Hiếu Phong thứ hai, thích làm theo ý mình và chẳng coi cảm giác của tôi ra gì.

Tiếng xì xào nổi lên, qua lời bàn tán của mấy cô gái tôi biết rằng mặt lạnh đang bước tới. Như mọi khi, người nổi tiếng này đi đến đâu cũng gây sự chú ý. Giờ tôi mới biết, hóa ra lạnh lùng cũng là một nét hấp dẫn, thậm chí là cực kỳ hấp dẫn. Qua một thời gian học ở trường, tôi đã dần quen với những câu chuyện xung quanh hai anh chàng đẹp trai này, gồm cả Hiếu Phong nhà tôi.

[Chà chà! Yên Yên, “Hiếu Phong nhà tôi” cơ đấy! ^ 0 ^]

“Này! Ngồi lui ra!” Vũ Uy lên tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi khó chịu liếc mắt nhìn cậu ta nhưng cũng tránh chỗ cho cậu ta. Dù sao thì đúng là tôi đang chiếm lĩnh vòi xả nước.

“Cậu... ra đây làm gì vậy?” Tôi tò mò hỏi Vũ Uy.

“Giặt đồ!” Cậu ta đáp cụt lủn. Bấy giờ tôi mới thấy bọc quần áo cậu ấy cầm trên tay.

“Ký túc xá nam chẳng phải có bể nước sao?”

“Hết chỗ rồi.”

“...”

Gì chứ?! Tên mặt lạnh này lại nổi hứng ra tận đây giặt đồ. Tôi có nhầm không vậy?!

“Chỉ cho cái này vào là được à?” Vũ Uy đột ngột lên tiếng kéo lại bộ óc đang ngẩn ngơ ở nơi nào của tôi. Quay sang nhìn, trên tay cậu ta đang cầm túi bột giặt của tôi, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa chậu quần áo cạnh tôi và gói bột giặt cầm trên tay.

“Không phải chứ?! Đến cả giặt quần áo mà cậu cũng không biết làm?”

Tôi ném cái cười khinh thường vào mặt cậu ta, nhưng ngay sau đó lập tức hối hận về hành động trêu con của mình. Đây là ai chứ!? Là mặt lạnh nổi tiếng đấy, tôi lại dám chọc vào cậu ta. Gương mặt Vũ Uy lúc này chẳng khác gì sát thủ trong truyền thuyết. Tôi biết điều ngậm ngay miệng lại, thay cậu ta đổ bột giặt vào chậu rồi khoắng cho bột xả phòng nổi lên.

“Đó đó, cậu bỏ quần áo vào rồi vò như thế này này...” Vừa nói tôi vừa làm mẫu cho Vũ Uy. Thật bất ngờ là cậu ta lại rất chăm chú nhìn theo những động tác của tôi. Điều này bỗng khiến tôi có phần mất tự nhiên.

“Thế này hả?” Vũ Uy học theo động tác của tôi, thi thoảng còn nhìn sang tôi xem động tác của cậu ta được đánh giá như thế nào.

Tôi không nhận được, bật cười trước tình huống hài hước này. Động tác của cậu ta lóng ngóng, lóng ngóng nhưng lại mạnh tay nên nước xà phòng bắn tung tóe khắp chỗ cậu ngồi, còn văng một chút sang phía tôi.

“Nè! Cậu nhẹ tay chút đi, bắn hết sang đây rồi, bắn chết đi được!”

Vũ Uy quay sang lườm tôi. Ánh mắt lạnh lùng ấy quét qua khiến tôi rùng mình.

“Xì... Con trai gì mà nhỏ mọn. Còn không biết là ai dạy cậu cách giặt đồ...” Tôi nhỏ giọng lầm bầm, trong lòng âm ứ vì mặt lạnh hết lần này đến lần khác dọa nạt tôi.

“Nói gì thế?!” Giọng cảnh cáo của cậu ta vang lên. Tôi rụt cổ lại, lén lút nhìn cậu ta, một hành động... rất chi là thiếu ý chí phản kháng.

“Không có gì, không có gì. Giặt đồ, mau giặt đồ nhanh còn về phòng. Lạnh rồi.”

Chúng tôi giặt giũ giữ giữ mất một lúc mới xong, sau đó thì người nào về phòng người nấy. Cả quá trình tuy “căng thẳng” dưới thái độ kềm thân thiện của Vũ Uy nhưng nhiều lúc tôi không kìm được cứ lén cười trộm cậu ta. Người đầu mà kỳ lạ, chẳng phải cậu ta có thể suy nghĩ lựa chọn một trong hai phương án như những cô bạn kia sao? Việc gì phải ra đây hứng gió cho cực thân.

Haizzz... Đúng là khó hiểu...

[Vâng! Đúng là khó hiểu... ^ . ^]

Chỉ lơ là một chút mà đã đến cuối tuần rồi. Không khí cả phòng nhộn nhịp hẳn lên, ai cũng mong ngóng người nhà đến thăm. Tôi cũng chờ mong trong tâm trạng thấp thỏm.

Cuối cùng thì buổi chiều cũng tới, tôi ngồi trong phòng đợi điện thoại của Hiếu Phong. Anh nói khi nào tới sẽ gọi tôi.

Cuối cùng tôi cũng đợi được.

“Anh đến rồi.” Vừa mở máy ra, tôi còn chưa kịp nói câu gì đã nghe thấy tiếng anh nói. Có một nỗi xúc động khó tả cứ thế trào dâng trong lòng tôi, không thể kìm lại.

“Tôi... tôi xuống ngay.”

Dứt lời, tôi chạy như bay khỏi phòng, thứ cảm xúc đó mãnh liệt kéo tôi đi. Hiếu Phong đứng đợi tôi ở trạm gác ngay cổng doanh trại với những ánh nắng ấm áp hiem hơi nhả nhót trên vai. Như phát hiện ra tôi đang đến, anh dừng cuộc nói chuyện với người lính và nhìn về phía tôi. Tôi thấy anh nở nụ cười khiến tôi lóa mắt. Hình ảnh trước mắt đẹp tựa bức tranh.

Bước chân tôi dừng lại, tôi thở hổn hển trước mặt anh. Hiếu Phong lại nhìn tôi cười.

“Anh mang đồ ăn đến tiếp tế cho em đây.”

Tôi không kìm được nụ cười của mình. Tôi thực sự rất vui khi anh đến đây.

Chúng tôi sóng bước bên nhau tới tận cửa phòng tôi trong ánh nhìn hiếu kỳ của nhiều người. Lần đầu tiên kể từ trước tới nay tôi không thấy khó chịu khi cùng Hiếu Phong xuất hiện trước mặt bạn học. Anh đợi tôi cất đồ rồi chúng tôi cùng đi dạo ở sân tập phía đông doanh trại.

Cùng Hiếu Phong đi dạo, đây đúng là chuyện mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới.

“Em thế nào?” Hiếu Phong bất ngờ lên tiếng khi chúng tôi đặt bước chân đầu tiên lên bãi cỏ.

Tôi hơi lặng người trong giây lát. Đây không phải lần đầu Hiếu Phong tỏ thái độ dễ chịu với tôi nhưng tôi vẫn thấy ngạc nhiên.

“Cũng bình thường.” Tôi bình thản đáp. Thực ra, dù anh không nói gì thì chỉ riêng việc anh chứ không phải cô Mai đến đây cũng đủ khiến tôi vui rồi. Anh đang dần chấp nhận một người em gái là tôi đúng không?!

Hai chúng tôi ngồi lên một chiếc ghế đá ở một góc sân tập. Cả tôi và anh đều duy trì sự im lặng. Có lẽ Hiểu Phong cũng như tôi, chỉ cần yên tĩnh ngồi đây ngắm những sắc mây nhạt màu trên nền trời cũng khiến trong lòng dễ chịu.

“Mà này!” Hiểu Phong đột nhiên cất cao giọng. “Hôm đi cô Mai đã chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn mà, sao mới có một tuần đã hết rồi?”

Trời, tôi còn tưởng anh có chuyện gì nghiêm trọng cơ.

“Thì đồ ăn trong doanh trại không hợp khẩu vị nên mọi người đành phải ăn thêm ở ngoài thôi. Mọi người không mang nhiều đồ đi nên tôi lấy ra tất cả cùng ăn thôi. Anh làm gì phải phản ứng mạnh như thế?!”

“Thế em có ăn được cơm không?” Anh cau mày nhìn tôi.

“Cũng được.” Tôi thành thật trả lời.

“Thế sao mặt lại xệch đi thế này?” Vừa nói anh ta vừa nhéo hai má tôi.

“Á... anh àm ỉ ế?!” Giờ tôi lướt tôi hét toáng lên, nhưng kỳ thực tôi thấy không giống như hét lắm, giống tiếng con gừ hơn!

“Kiểm tra xem mỡ ở đây còn không. Vốn đã chẳng có là bao rồi, giờ lại biến đi đâu hết!” Anh ta nói bằng giọng hậm hực cứ như người bị “mất mỡ” là anh ta chứ không phải tôi. Nói xong còn ra sức nhéo tôi thêm một cái nữa rồi mới chịu buông ra.

“Á...á...! Anh...anh...”

“Anh làm sao?”

“Tránh ra! Đau chết đi được!” Tôi bực bội ngồi dịch ra xa Hiểu Phong, nhưng lại quên mất cái ghế đá vốn không dài nên chỉ cần tôi nhích đi quá là rơi xuống đất.

“Bịch” một tiếng, tôi ngã ngửa ra sau, nằm sòng soài trên nền cỏ mà cảm nhận cơn choáng váng.

Hừ, con sâu xui xẻo kia! Anh đúng là cái đồ đáng ghét!

“Anh còn cười được nữa!” Bất gặp bộ dạng ôm bụng cười nghiêng ngả của Hiểu Phong, cơn tức của tôi lại được dịp sôi trào.

“Em có phải cô ngốc không vậy? Như thế mà cũng ngã được!?”

Nói xong anh ta lại cười ha ha. Cứ để mặc tôi trong tư thế thân ở dưới đất, chân gác lên ghế đá.

Thật là xấu hổ với cái kiểu ngã vô cùng, vô cùng khiếm nhã này.

Và rồi, cả đời tôi sẽ không bao giờ quên cái giây phút kinh hoàng này khi mắt tôi nhìn thấy một kẻ đáng ghét nữa xuất hiện ở đây. Chính là mặt lạnh. Cậu ta thật biết chọn thời điểm. Sớm không tới, muộn không tới, tới đúng vào lúc tôi thê thảm thế này.

Mất mặt chết đi thôi.

Tôi vội vội vàng vàng xoay người đứng dậy. Trông thấy gương mặt méo mó vì nín cười của Vũ Uy tôi càng xấu hổ. Dù tôi không thể tự mình nhìn thấy thì cũng có thể đoán được mặt tôi bây giờ đỏ như thế nào, tôi đã thấy tai mình nóng bừng lên rồi.

Mặc kệ hai kẻ đáng ghét này, tôi hậm hực trừng mắt với Hiểu Phong rồi cất bước bỏ đi.

“Này, em đi đâu đấy?!” Hiểu Phong nhanh tay nhanh mắt giữ tôi lại.

“Liên quan gì đến anh?!”

“Được rồi, em gái quê, anh xin lỗi. Đừng giận dỗi nữa!” Hiểu Phong bỗng nhiên thay đổi thái độ, nhưng câu xin lỗi này của anh ta lại càng khiến tôi bực mình.

“Hà - Hiểu - Phong! Anh cố tình trêu tức tôi phải không?!” Tôi bực bội la lớn khiến Hiểu Phong bất ngờ. Anh ta làm bộ như muốn thủng màng nhĩ, che tai lại rồi vừa cười giả lả vừa nói với tôi:

“Không có, không có! Em nghĩ xem, là do em tự dưng lù lại nên mới bị ngã. Có phải anh đẩy em đâu.”

“Tại anh néo mát tôi trước.” Tôi không chịu thua, phản bác lại.

“Được, được...” Vừ nói Hiểu Phong vừa lòi tôi trở lại ghế đá, anh ta ngồi xuống cạnh Vũ Uy rồi kéo tôi ngồi xuống theo. “Đây, coi như nh đền cho em.”

Bấy giờ sâu xui xẻo mới lấy từ trong ba lô ra một chiếc hộp, tôi nhận ra nó, là chiếc hộp “Cá bơi lội” đây mà!

“Cho em đây, mau ăn đi.”

Tôi mở nắp ra, đúng như tôi mong chờ, bên trong là món gà rán mà cô Mai làm theo sở thích của tôi. Tôi bất giác nuốt nước miếng, quay sang nhìn Hiểu Phong. Anh đang chăm chú nhìn tôi.

“Cho tôi thật hả?” Tôi hỏi lại anh.

“Uhm. Mau ăn đi!”

“Thật?” Tôi hỏi lại. Hiểu Phong gật đầu, cười. “Tôi ăn đấy nhé!?” Anh ta lại gật, nụ cười vẫn giữ trên môi. “Thật nhé!?”

“HÀ TỬ YÊN! Em muốn chết phải không?!”

Nổi giận rồi! Hiểu Phong đã phát hỏa trong một chiều hoàng hôn đẹp như thế này, bên cạnh món gà rán ngon như thế này.

“Không, không!” Tôi rụt cổ, hơi ngước lên nhìn anh ta. “Tôi ăn ngay đây, sắp chết đói rồi.”

Tôi cười hi hi lấy lòng anh ta rồi nhanh chóng giải quyết món gà rán yêu thích của mình trong khi Hiểu Phong và mặt lạnh ngồi nói chuyện với nhau.

Vâng. Tôi tự thấy khinh bỉ chính bản thân mình khi mà chỉ cần mấy chiếc đùi gà rán đã biến tôi thành một kẻ khuất phục trước cường quyền và mất ý chí chiến đấu như thế này.

Con sâu xui xẻo, mặt lạnh. Hai người cứ chờ đó. Tôi nạp năng lượng xong sẽ xử lý hai kẻ đáng ghét này. Tôi ngọam một miếng gà thật to, nhai nhai nhai như một hành động thể hiện quyết tâm to lớn của mình...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-lo-yeu-anh>